

JAZZFLITS NUMMER 438

28 APRIL 2025

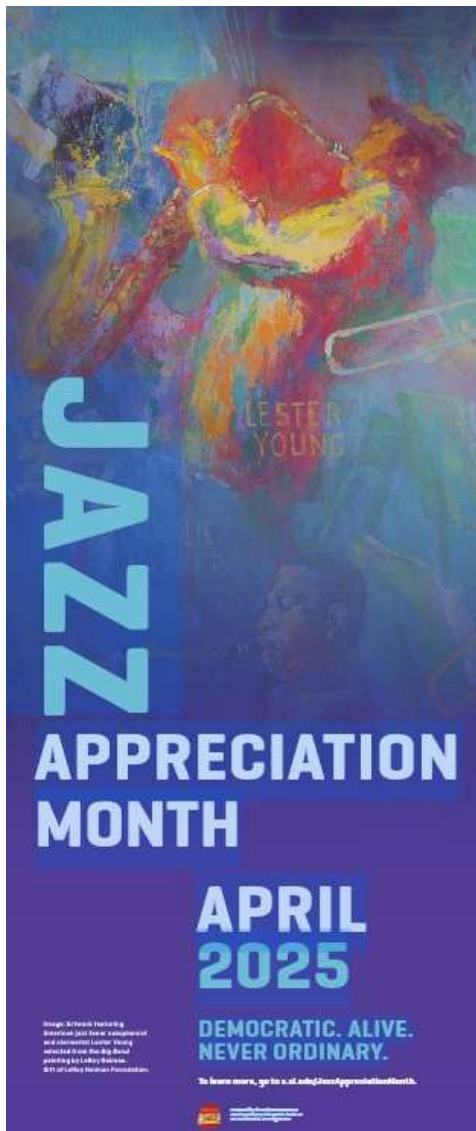
IN DIT NUMMER:

- 1 **BERICHTEN**
 - 6 **JAZZ OP PAPIER**
De Jazzband van den Duivel (J. Mulder)
 - 7 **JAZZ OP DE PLAAT**
The Ambush Party, Fay Claassen,
Kenny Dorham, Dick de Graaf, Loot,
Dayna Stephens, Andrew Moreno,
Yotam Silberstein, Ab Schaap e.a.
 - 15 **JAZZ OP HET PODIUM**
Tin men and the Telephone,
Efraim Trujillo.
- EN VERDER (ONDER MEER):**
- 20 Allen Eager (Erik Carrette)

21,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2025

JF 439 KOMT 12 MEI UIT

BERICHTEN

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

ia 77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER

AMSTERDAMSE STUDENTENFORMATIE CALIMA WINT KEEP AN EYE JAZZ AWARD 2025

De formatie Calima, bestaande uit studenten van het Conservatorium van Amsterdam (CvA), heeft 16 april in het Bimhuis, Amsterdam de Keep an Eye International Jazz Award 2025 gewonnen. Op de tweede plek eindigde Evan's Super Duper Group & Fun. Deze groep, eveneens gevormd door CvA-studenten, kreeg tevens de Publieksprijs. De Keep an Eye International Jazz Award is een jaarlijks concours, waaraan deze keer studenten uit Amsterdam, Spanje, Zweden en de VS deelnamen.

Calima met zijn eerste prijs. (Foto: Keep an Eye Foundation)

Het concours vond dit jaar voor de vijftiende keer plaats. De twee winnende Amsterdamse formaties namen het in de finale op tegen muziekstudenten van het Escola Superior de Música de Catalunya (Barcelona), de Berklee College of Music (Boston), de Manhattan School of Music (New York) en het NTNU Jazz Performance Programme (Trondheim). Naast eigen werk moest elk ensemble op zijn eigen manier een stuk uit het repertoire van zangeres Billie Holiday uitvoeren. De finale vond plaats onder grote publieke belangstelling. Het Bimhuis was tot de nok gevuld. De deelnemers werden beoordeeld door een jury bestaande uit twee programmeurs, Frank van Berkel en Michelle Kuyvervolg op de volgende pagina linksboven...

...vervolg Keep an Eye Jazz Award

pers, en drie musici: Zack Lober, Maite Hontelé en Jonas Burgwinkel. De jury stond voor een lastige opgave, vonden de leden, want het niveau lag uitzonderlijk hoog. Er waren zes prijzen te vergeven. Behalve aan Calima en Evan's Super Duper Group & Fun werden prijzen uitgereikt aan Moon Inhabitants (aanmoedigingsprijs; Trondheim), Jules Chabonnier (beste CvA-solist; Calima), Christopher Pérez (beste niet-CvA-solist; Barcelona) en Kollage (beste Billie Holiday-arrangement; New York).

De avond is terug te kijken via:

<https://tinyurl.com/jtbj3h5k>

ICP staat stil bij negentigste geboortedag Misha Mengelberg

Ter ere van componist-pianist Misha Mengelberg (1935 – 2017) geeft het ICP Orkest op zijn negentigste geboortedag een concert in het Bimhuis te Amsterdam. Mengelberg stond in 1967 samen met drummer Han Bennink aan de wieg van dit orkest. Het ICP Orkest speelt nog altijd Mengelbergs muziek: "Maar natuurlijk wel op z'n ICP's; het vertrekpunt is weliswaar Mengelbergs oeuvre, maar geen concert klinkt hetzelfde en de orkestleden improviseren alle kanten op", aldus een toelichting op de website van het podium. Michael Moore (sax-klarinet), Ab Baars (sax-klarinet), Tobias Delius (tenorsax), Joost Buis (trombone), Thomas Heberer (trompet), Mary Oliver (viool-altviool), Guus Janssen (piano), Ernst Glerum (bas) en Han Bennink (drums) geven in juni acte de présence in het Bimhuis.

Loek Dikker krijgt

Oeuvre Award Music in Media 2025

Pianist-componist Loek Dikker heeft op 16 april in het KIT (Amsterdam) de Oeuvre Award Music in Media 2025 in ontvangst genomen. Hij ontving de prijs als erkenning voor zijn 'uitzonderlijke bijdrage aan de Nederlandse en internationale filmmuziek, jazz en muziek in media'. "Loek Dikker is een pionier die de grenzen tussen jazz, klassieke muziek en filmmuziek voortdurend heeft verlegd", zegt Maartje Glas, General Manager BuMa Music in Motion (de initiatiefnemer van de Award) in een persbericht. Eerdere winnaars van de Award waren onder anderen Tonny Eyk (2024), Bob Zimmerman (2023), Ruud Bos (2021) en Stephen Emmer (2020).

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Nikki Iles. (Persfoto)

NDR BIGBAND KRIJGT MET NIKKI ILES VOOR HET EERST VROUWELIJKE CHEF-DIRIGENT

De Britse Nikki Iles wordt de nieuwe chef-dirigente van de NDR Bigband. Ze treedt in de zomer aan als opvolger van Geir Lysne. De eerste concerten onder haar leiding zijn eind september in Hannover en Hamburg. Het is voor het eerst dat een vrouw de gerenommeerde Duitse bigband gaat leiden.

Iles is geen onbekende van het orkest. De NDR Bigband maakte in 2020 kennis met haar toen ze lid was van het Podium für Komponistinnen und Arrangeure van het ensemble. Twee jaar later werd ze benoemd tot 'composer-in-residence'. Het album 'Face To Face' dat hieruit voortvloeide, viel bij zowel publiek als critici in de smaak en werd genomineerd voor de Duitse Jazzprijs 2024. Iles debuteert op 27 september in Hannover (NDR Konzerthaus) en op 28 september in Hamburg (Elbphilharmonie). De NDR Bigband speelt dan een speciaal voor het orkest gecomponeerd nieuw werk van haar: 'The shadow of a dream – Journeys through a strange world'. "Mit Nikki Iles beginnt eine neue Ära in der Geschichte unserer international gefeierten NDR Bigband. Wir hoffen auf viele neue, inspirierende Impulse, denn sie bringt ein fantastisches Netzwerk mit. Eine tolle Künstlerin – und die erste Frau an der Spitze einer Bigband in der ARD", zegt Ilka Steinhausen, Programmdirektorin van de NDR in een persbericht. Twee andere toonaangevende bigbands van de Duitse publieke omroep ARD zijn de WDR Big Band en de hr-Bigband.

Paradox Jazz Orchestra krijgt 'composer-arranger in residence'

Het Paradox Jazz Orchestra krijgt een huisarrangeur en een huiscomponist. Twee getalenteerde jonge musici gaan deze positie bekleden. De huiscomponist gaat nieuwe muziek voor het orkest schrijven en de huisarrangeur mag bestaande stukken op zijn of haar manier arrangeren. Wie de twee functies gaan vervullen wordt op 10 mei beslist tijdens het concours om de Conservatorium Talent Award in Podium Azijnfabriek te 's-Hertogenbosch (zie hieronder). De winnaar van de Mingus-prijs (beste compositie) wordt 'Composer in Residence' en de winnaar van de Ruud Bos Challenge (beste arrangement) wordt 'Arranger in Residence'. De twee winnaars bekleden hun functie gedurende een jaar en krijgen intensieve begeleiding door onder anderen Jasper Staps, de artistiek leider en dirigent van het Paradox Jazz Orchestra. De talenten volgen workshops over bigbandtechnieken en jazzarrangementen en krijgen persoonlijke begeleiding om hun werk verder te ontwikkelen. Vanaf deze zomer zullen hun composities en arrangementen steeds vaker te horen zijn tijdens optredens van het Paradox Jazz Orchestra. Het is de bedoeling om jaarlijks steeds twee nieuwe talenten te benoemen.

Finalisten Conservatorium Talent Award 2025 bekend

De finalisten van het concours om de Conservatorium Talent Award 2025 zijn: Afke Flaviana (zang, ukulele), Daniel Sant (piano), Antonin Jaccard (vibrafoon), Mara Sejane (altsaxofoon), Ray Hijink (piano), Ketija Ringa Karahona (dwarsfluit), Sulav Maharjan (contrabas) en Fee Aaij (piano). Ze spelen tijdens de finale ieder 25 minuten. De finale vindt plaats op 10 mei in Podium Azijnfabriek in 's-Hertogenbosch. Alle acht studeren ze aan een Nederlands conservatorium en zijn door deze instellingen voor het concours voorgedragen. De jury bestaat dit jaar uit Aad van Nieuwkerk (voorzitter), Kika Sprangers, Frank Bolder, Damiano Pascarelli, Lode Mertens, Jan Menu en Mischa Andriessen. Tijdens het concours wordt ook een prijs voor de beste eigen compositie van het concours uitgereikt, de Mingus Compositie Prijs, en een prijs voor het beste bigbandarrangement van een van de gespeelde composities, de Ruud Bos Arrangeurs Challenge. Aan dit onderdeel doen acht jonge arrangeurs mee.

Sun-Mi Hong. (Foto: Joke Schot)

PAUL ACKET AWARD VOOR SUN-MI HONG

Drumster Sun-Mi Hong krijgt de Paul Acket Award 2025. Met deze Award wordt jaarlijks tijdens het North Sea Jazz Festival een artiest onderscheiden 'die een bredere publieke erkenning verdient'. Hong is een eigenzinnig drummer, zegt jurylid Frank van Berkel, en haar composities boeien.

"Hongs drummen kan worden omschreven als moderne swing, met poëtische accenten en verhalende patronen. Ze combineert groove, dynamiek en subtiliteit, met kleine accenten die de compositie ondersteunen", voegt de Bimhuis-programmeur toe. "Als componist combineert ze structuur en improvisatie, met spanningsbogen die de aandacht vasthouden en uitnodigen tot actief luisteren. Ze daagt musici uit om te improviseren binnen duidelijke kaders, met ruimte voor zowel persoonlijke expressie als collectieve interactie." De jury bestond verder uit Pelin Opcin (programmeur London Jazz Festival), Martyna van Nieuwland (MVN Culture), Guy van Hulst (programmeur TivoliVredenburg) en Robert Soomer (artistiek manager Metropole Orkest). Zij nomineerden elk drie namen uit de huidige generatie Nederlandse musici onder de veertig jaar. Uit deze selectie kozen zij unaniem voor Sun-Mi Hong. Sun-Mi Hong ontvangt de prijs op vrijdag 11 juli 2025, wanneer ze met haar kwintet op het festival optreedt. Eerdere winnaars van de Paul Acket Award waren onder anderen Kit Downes (2024), Eve Risser (2023), Kris Davis (2022), Julian Lage (2019), Kaja Draksler (2018) en Donny McCaslin (2017). De prijs kent sinds 2023 afwisselend een Global, European en Dutch Edition. Dit jaar kwamen artiesten uit de Nederlandse jazzscene voor de prijs in aanmerking. De naamgever van de prijs richtte in 1976 het North Sea Jazz Festival op.

Luikse Jacques Pelzer Jazz Club bestaat twintig jaar

De Luikse Jacques Pelzer Jazz Club bestaat twintig jaar en dat wordt op 30 april, de Internationale Jazzdag, gevierd met een optreden van de man die indertijd het eerste concert in de club gaf: bassist Sal La Rocca. La Rocca is sindsdien veelvuldig in de club te horen geweest. De Jacques Pelzer Jazz Club wordt sinds 2005 gerund door Micheline Pelzer en Marc Bienfait. De club is gevestigd in het voormalige woonhuis van saxofonist Jacques Pelzer (Boulevard Ernest Solvay 493), de vader van Micheline. Jacques Pelzer organiseerde zelf ook concerten in het pand, maar daar kwam met zijn dood in 1994 een eind aan.

Spinifex. (Foto: Raymond van Mil)

Spinifex viert twintigjarig bestaan met project MAXXIMUS

Het Amsterdamse improvisatie-ensemble Spinifex viert zijn twintigjarig bestaan met een nieuw project: MAXXIMUS. Het is op 3 april in het Budapest Music Centre in première gegaan. Op 9 juni is het in Splendor, Amsterdam voor het eerst in Nederland te horen. Voor dit project werkt de band samen met altvioliste Jessica Pavone, celliste Elisabeth Coudoux en vibrafoniste-percussioniste Evi Filipou. Spinifex zelf bestaat uit Tobias Klein (sax, klarinet), Bart Maris (trompet), John Dikeman (sax), Jasper Stadhouders (gitaar), Gonçalo Almeida (contrabas) en Philipp Moser (drums). 'Elke uitvoering is een viering van muzikale vrijheid en innovatie', zeggen ze zelf van hun muziek: "Hoewel de energie en de intensiteit kenmerkend blijven, zoeken we deze keer meer de balans tussen kracht en subtiliteit", aldus artistiek leider en klarinettist-saxofonist Tobias Klein in een persbericht. De muziek van 'MAXXIMUS' verschijnt in november op een gelijknamig album bij Trytone. Na de cd-release volgt een korte Nederlandse tournee om de plaat te promoten. Onder meer podia in Leiden, Nijmegen, Rotterdam en Baarle-Nassau worden dan aangedaan.

Pianist Shaï Maestro brengt eerste solo-album uit

De Israëliische New Yorker Shaï Maestro brengt op 2 mei zijn eerste live-soloalbum uit: 'Miniatures & Tales'. Het album bevat korte, spontane improvisaties, 'miniaturen' genoemd, en complexere verkenningen, 'tales' (verhalen). Het solo-debuut van de pianist komt uit bij Naïve Records.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUW: DE BREDA JAZZ FESTIVAL AWARD

Tijdens het komende Breda Jazz Festival zal voor het eerst de Breda Jazz Festival Award worden uitgereikt aan 'een talentvolle muzikant die de jazzscene én nieuwe generaties weet te inspireren met zijn of haar unieke geluid'. De prijswinnaar wordt half mei bekendgemaakt. De winnaar zal tijdens het festival 'Artist in Residence' zijn. Het Breda Jazz Festival is dit jaar van 29 mei tot en met 1 juni.

Om voor de 'award' in aanmerking te komen moet de artiest actief zijn in een van de genres die het Breda Jazz Festival programmeert. Belangrijk is daarnaast dat de muzikant 'een leidende rol heeft in het behoud en de doorontwikkeling van zijn of haar stijl, bijvoorbeeld door een kenmerkend geluid, vernieuwende interpretaties of inspirerende samenwerkingen'. Verder moet het een aansprekende artiest betreffen met een gevestigde naam op (inter)nationale podia. Als 'Artist in Residence' zal de winnaar tijdens de vier dagen van het festival optreden met eigen, nieuwe of bestaande bezettingen naar keuze. Festivalvoorzitter Hanneke Griffioen zal de 'award', een sculptuur, uitreiken tijdens de opening van het festival, waarbij de winnaar een prominente rol zal vervullen.

NORG (DRENTHE) KRIJGT JAZZFESTIVAL

Op 13 september zal in het Drentse Norg een nieuw jazzfestival het licht zien: Jazzfestival Norg. De komst van zangeres Francien van Tuinen, pianist Ramon Valle, zangeres Martijje, Um a Zero en de Assense Jeugd Bigband is al zeker. Er zullen een dag lang op verschillende plekken concerten en workshops zijn. Hoofdlocatie is De Brinkhof in Norg.

Het nieuwe festival is een initiatief van Carlos Monteiro (muziekdocent van het plaatselijke Dr. Nassaucollege), Hans Sietsema en Marthje Nieuwenhuijs. Monteiro hoorde van zijn leerlingen dat er op muzikaal gebied niet veel gebeurt in Norg, zo vertelt hij begin april op dekrantnieuws.nl: "Hier is niks te doen gaven zij aan. Dat zinnetje bleef hangen. Het maakt dat we als organisatie ook vooral kijken naar jeugdige inbreng op het festival. Daarom laten we een jeugdcommissie meedenken over wat zij aantrekkelijk vinden. We gaan workshops organiseren, laten de jeugd oefenen en deelnemers kunnen gezamenlijk optreden. Er komen veel jonge musici. We willen vooral ook jongeren betrekken bij zowel de organisatie als de uitvoering." Het festival start in de morgen met verrassingsoptredens, daarna volgen workshops en reguliere optredens. Het eindigt in de avond. De muziek zal op verschillende plekken te vinden zijn: "Zo kun je meerdere artiesten zien en kom je altijd onderweg bij een horecagelegenheid voor een hapje en een drankje of zelfs een muzikaal diner", legt Marthje Nieuwenhuijs uit. Carlos Monteiro: "Er zullen op 13 september verschillende jazzstijlen aan bod komen. Nu al hebben zich veel artiesten en groepen aangemeld om mee te doen. Zij zien dit eerste jazzfestival zitten en wij ook. We hopen dat mensen uit Norg, Noordenveld, Drenthe, Noord-Nederland en wie weet waar vandaan nog meer, dit festival in hun hart sluiten. Norg op de kaart zetten met een jazzfestival, dat is toch geweldig." Meer info over het festival is binnenkort te vinden op www.jazzfestivalnorg.nl.

Een actuele Nederlandse concertkalender vindt u op: www.jazzfreak.nl.

Stichting Jazz Veghel gaat weer concerten organiseren

De Stichting Jazz Veghel is nieuw leven ingeblazen. Vanaf juni zullen weer regelmatig concerten worden georganiseerd op locaties als de nieuwe kiosk in het Julianapark, de Podiumzaal op de Noordkade of café De Afzakerij. De stichting werd in 2006 opgericht met als doel om jazzmuziek toegankelijk te maken voor een groot publiek. Jarenlang was het jaarlijkse evenement Jazz in Kerk & Kroeg een vast onderdeel van de activiteiten. Dit festival vond voor het laatst in 2017 plaats. De stichting zelf leed sinds de coronajaren een sluimerend bestaan.

OVERLEDEN

Nina Tempo, 10 april 2025 (90)

Amerikaanse tenorsaxofonist. Speelde in de band van Maynard Ferguson, was daarna voornamelijk sessiemuzikant, maakte opgang in het popcircuit door optredens met zanger Bobby Darin en maakte platen voor Atlantic.

Terje Venaas, 9 april 2025 (78)

Noorse bassist. Begonnen op tenorsax ontwikkelde hij zich tot een van de meest gevraagde bassisten van Scandinavië, ook internationaal.

Miles Griffith, 2 april 2025 (55)

Vocalist. Tourde in 1997 met trompettist Wynton Marsalis, deed ook Nederland aan, maakte platen met trompettist Jack Walrath, speelde rollen in allerlei muziekprojecten en was zeer actief in het onderwijs.

George Freeman, 1 april 2025 (97)

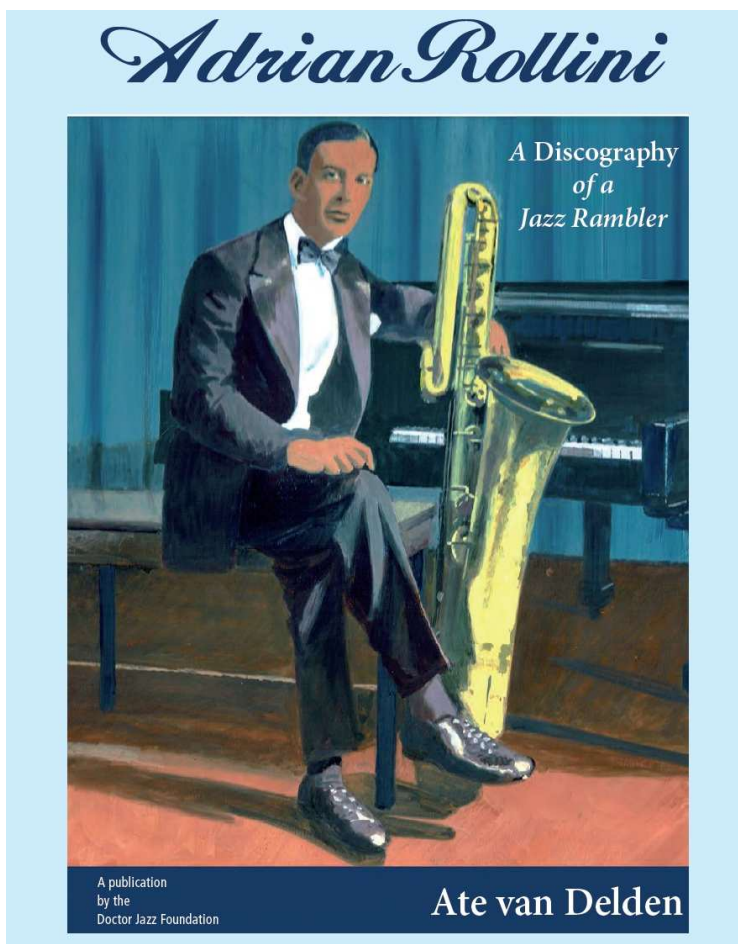
Gitarist, jongere broer van drummer Bruz Freeman en tenorist Von Freeman. Begon in de jaren veertig bij trompettist Joe Morris, vaak gezien in gezelschap van organisten: Wild Bill Davis, Groove Holmes, Shirley Scott, Jimmy McGriff. Speelde ook in een all star-band van Buddy Rich.

Esa Pethman, 18 maart 2025 (86)

Finse fluitist. Speelde met de landgenoten Eero Koiviston en de gebroeders Heikko en Pekka Sarmanto. Maakte vijf albums onder eigen naam. Was te horen op The Modern Sound of Finland op RCA (1964). Vertegenwoordigde zijn land op festivals in Zweden en Zwitserland.

Opmerking:

Bunky Green, herdacht in nummer 435 is niet geboren in 1939, ook niet in 1935, maar blijkt van 1933. Hij overleed dus op 91-jarige leeftijd. (jjm)

Doctor Jazz geeft discografie Adrian Rollini uit

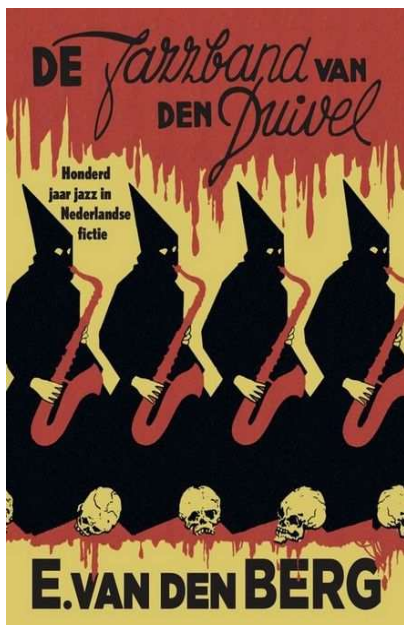
Van de hand van Ate van Delden is bij de Stichting Doctor Jazz een discografie van Adrian Rollini (1903-1956) verschenen. Rollini speelde onder meer bassaxofoon, piano, xylofoon, vibrafoon, celesta. Van Delden publiceerde in 2020 al een biografie van hem: 'Adrian Rollini: The Life and Music of a Jazz Rambler' (University Press of Mississippi). De discografie is een aanvulling op deze publicatie. Het overzicht bevat een opsomming van elke Rollini-opname op 78-toeren, alsmede elke alternatieve 'take' die op plaat (78-toeren, vinyl of cd) is uitgebracht. Ook opgenomen in deze discografie zijn de vroege Brunswick Heat Programs en de Victor 1933 Program Transcription, de eerste pogingen om een langspeelplaat te maken. Niet meegenomen zijn de meer dan honderd pianorollen die Rollini in zijn vroege jaren maakte, evenals transcripties, radio-opnames en privé-opnames. Van Delden deed voor de discografie jarenlang onderzoek, daarbij geholpen door veel verzamelaars en onderzoekers. Het boekwerk telt 184 pagina's (waarvan 167 pagina's discografie afgewisseld met foto's, platenlabels en bladmuziek) en is voor 35 euro als pdf-download verkrijgbaar via www.doctorjazz.nl/rollini.

Duits festival Women in Jazz bereikt twintigste editie

Van 2 tot en met 16 mei vindt in het Duitse Halle (Saale) de twintigste editie plaats van het festival Women in Jazz. Er zijn concerten, discussierondes en projecten voor jong vrouwelijk jazztalent. Onder anderen zangeres China Moses, het Julia Hüls-mann Quartet, zangeres Rebekka Bakken, zangeres Youn Sun Nah, pianiste Hiromi, en het Lisbeth Quartet met saxofoniste Charlotte Greve treden op. Een nieuw festivalonderdeel is het concours Next Generation Women in Jazz.

JAZZ OP PAPIER

JAZZ IN FICTIE

**Erik van den Berg ;
 voorwoord Peter Buwalda.
 De Jazzband van den Duivel :
 Honderd jaar jazz in Nederlandse fictie**
 [Hoorn] : Hoogland & Van Klaveren, 2025
 143 pag. : ill. ;
 ISBN 978-90-8967-453-1 geb.
 Prijs 27,50 euro

Wie had dat gedacht: een boek over jazzpassages in de Nederlandse literatuur. Is er ooit aandacht geweest voor – ik noem maar wat – fragmenten over fotografie, ballet, het circus, de poppenkast, zo die al voorkomen? Jazz moet in de loop der tijden toch wel een respectabel aantal schrijvers hebben getrokken.

Een van de eerste verhalen die jazz tot onderwerp hadden is 'De Jazzspeler' van de Vlaming Maurice Roelants uit 1928. Het was in die tijd dat het slagwerk alleen al jazz genoemd werd. Recenter is het werk van Louis Lehmann, van wie in 2011 zowel een herdruk verscheen als een biografie.

Erik van den Berg spoorde de verwijzingen op en belicht ze in achtendertig hoofdstukken, elk van zo'n drie bladzijden. Van elk boek geeft hij de korte inhoud weer, citeert relevante passages, geeft een korte karakteristiek van de schrijver, van wie ook ander werk ter sprake komt. Hij signaleert de invloed van het benepen calvinisme in de letteren en merkt racistische stereotypen op, waar die in de jaren dertig veel voorkwamen. Het proza van Eline van Stuwe is daar vrij van. Na zinnen als 'Jazzmensen bekommeren zich weinig om anderen, [...] laten hun gevoelens zich al te gemakkelijk overstemmen door de schrille wangeluiden van hun schetterende instrumenten' moet hij evenwel concluderen: de jazz had het toch weer gedaan. Van haar en haar zuster Jeanne van Stuwe, echtgenote van Willem Kloos, weet hij verder te melden dat beiden het niet haalden in het naslagwerk van Els Kloek, '1001 vrouwen uit de Nederlandse geschiedenis'. De rangschikking van de hoofdstukken is chronologisch noch thematisch, maar volgt in grote trekken die, waarin ze oorspronkelijk in Jazz Bulletin zijn verschenen (van december 2012 tot en met maart 2023). Behoudens de titels van enige hoofdstukken is de inhoud met hier en daar geringe aanpassingen dezelfde gebleven. Foto's van de auteurs zijn verdwenen, functionele illustraties leggen het accent nu op het omslag van een of meer boeken, nu in kleur en consequent voorzien van de naam van de ontwerper.

In boeken als deze is het altijd weer de vraag: wie staat er in en wie niet? Van den Berg geeft daar geen verantwoording van. Dat hij geen volledigheid nastreefde is duidelijk. Zo behandelt hij van Frits Hotz alleen diens verhaal over Paul Whiteman, dat hij voor Vrij Nederland schreef. Zijn verhalen komen niet aan bod. Voorbijgegaan is aan het proza van Wilfried de Jong, Henk Romijn Meyer, L. H. Wiener en Bob den Uyl. Maar gelukkig is er wel aandacht voor Eugène Brands, Martin Koomen, Igor Cornelissen en Wil Boesten, schrijvers die je licht zou vergeten. Van de dichters springt in het oog dat voortrekkers als Lucebert en Remco Campert slechts in het voorbijgaan worden genoemd. Maar misschien heeft de schrijver gemeend dat elders al genoeg over hen geschreven is. Van de Vlaamse dichters miste ik het werk van Willem M. Roggeman (zijn – bijna - naamgenoot Willy Roggeman is wel aanwezig), Roger M. de Neef, Adriaan de Roover en de Labris-groep, met onder anderen Jef Bierkens. De titel heeft de auteur overgenomen van het boek van F. de Sinclair uit 1940, waarvan ook het omslag is afgebeeld. (Volgens het colofon 'gebaseerd' op dat van De Sinclair, maar dat is een understatement). Zelfs de belettering is dezelfde, inclusief de destijds gangbare wijze om de voornaam van de auteur slechts aan te duiden met de initiaal.

Het lijkt een merkwaardig thema, maar de brede aanpak van de auteur maakt dit boek tot een informatieve en lezenswaardige uitgave.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

THE AMBUSH PARTY Weer Een Dag Voorbij De Platenbakkerij

Na een lange stilte verraste het Amsterdamse The Ambush Party anderhalf jaar geleden met het op cassette uitgebrachte 'Ik Wil Nog Niet Dood'. Het kwartet ging daarbij aan de haal met een curieus, maar zeer smakelijk mengsel van Colombiaanse cumbia en typisch Amsterdamse improvisatiemuziek. Het lijkt erop dat die uitgave een soort tussenstand liet horen van waar de groep staat, want op deze nieuwe cd, 'Weer Een Dag Voorbij', staan veel stukken die ook al op de cassette stonden, zoals de door saxofonist/klarinetist Natalio Sued gezongen nummers 'Pollera amarilla' en 'Tabaco y ron' en het heupwiegende instrumentaalje 'Cuchi cunaca' (van de hand van cellist Harald Austbø). Sued waagt zich hier verder aan het beroemde 'Dos gardenias' (bij ons vooral bekend in de versie van de Buena Vista Social Club), dat de groep combineert met 'Rollo I' van Misha Mengelberg. Het is niet het enige stuk van de aartsvader van de Nederlandse improvisatiemuziek op dit album, en zoals het hoort geeft The Ambush Party er zijn eigen draai aan. 'Wij gaan naar de Italiaan' bestaat uit de tekst (de titel dus) die als een ritmische mantra wordt gezongen door het viertal en zo de begeleiding vormt voor een drumsolo van Marcos Baggiani. 'Een beetje zenuwachtig' heeft van zichzelf al een Zuid-Amerikaanse feel, en die wordt hier verder geëxtrapoleerd. En in 'Kwela P'kwana' zoekt het kwartet hun Afrikaanse invloeden op met een flinke dosis Sean Bergin-soul. Daarnaast zet Harald Austbø met zijn eigen stuk 'Geil tot in de eeuwigheid' de lijn van het theatrale absurdisme door dat met het titelnummer van de cassette werd ingezet. Zoals de titel al aangeeft, is het een superzwoel nummer met een dito klarinetbijdrage van Sued. Het titelnummer, dat de plaat afsluit, is van een melancholieke schoonheid, en wordt door Sued in het Spaans gezongen.

Herman te Loo

Bezetting:

Natalio Sued (klarinet, tenorsax, zang),
Oscar-Jan Hoogland (piano, zang),
Harald Austbø (cello, zang),
Marcos Baggiani (drums, zang).

The Ambush Party 'Rollo I/Dos Gardenias' live:
<https://youtu.be/I3vdNx9WQ34?feature=shared>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

FAY CLAASSEN Fay Sings Barbra Streisand Mars Worldwide

Jazz-zangeres Fay Claassen (55) is niet voor niets bekroond met prestigieuze (inter)nationale muziekprijzen en veelvuldig te gast bij internationale artiesten en orkesten. In 2022 won ze haar vierde Edison Jazz Award; in 2024 werd ze opnieuw genomineerd voor die prijs. Ze treedt op in heel Europa en stond negen keer op het North Sea Jazz Festival.

Claassen is een groot liefhebber van Barbra Streisand. Ze toerde de afgelopen maanden het hele land door met een show, volledig gewijd aan het Amerikaanse fenomeen. Begeleid door een puike band met Mike Boddé achter de piano. Voorjaar 2026 volgt een reprise. Tijdens de tour zijn liveopnames gemaakt. Elf nummers staan op de cd 'Fay Sings Barbra Streisand', die net uit is.

We horen Fay in onder andere Streisands wereldhits als 'The way we were', 'Woman in love', 'Papa can you hear me', 'People' en 'What kind of fool'. Claassen vertolkt ook lekker lazy en jazzy evergreens als 'Happy days are here again' en 'Cry me a river'. Boddé schreef voor de show het smaakvolle liedje 'The little girl in me', dat beslist niet uit de toon valt.

Fay zingt minstens zo goed als haar grote voorbeeld en weet zich gesteund door een superieure band. Basiste Phaedra Kwant ontpopt zich als een geweldige backing vocaliste. Helaas kon Boddé het blijkbaar niet laten om de Barry Gibb-partij te zingen in 'What kind of fool'. De man is een uitstekende muzikant, maar zijn krakerige stemgeluid past totaal niet bij dit genre.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Fay Claassen (zang), Mike Boddé (piano, zang),
Marcel Serierse (drums),
Phaedra Kwant (bas, backing vocals),
Tim Langedijk (gitaar), Tom Beek (sax, toetsen).

Bekijk hier het nummer 'Woman in love' live:
<https://www.youtube.com/watch?v=SmbzggN9J0>

KENNY DORHAM
Blue Bossa In The Bronx
Resonance Records

Verzamel wat informatie over trompettist Kenny Dorham, en binnen een kwartier weet je dat 'KD' steeds weer 'underrated' wordt genoemd, dat hij met Parker had gewerkt en de componist was van 'Blue bossa'. En hij was dus 'underrated', maar dat had ik al gezegd, geloof ik. Je komt daar niet veel verder mee; zoals wel vaker lijken de klanken die daadwerkelijk uit zijn instrument kwamen er minder toe te doen. Hij was allereerst onderschat.

De 'jazz detective' Zev Feldman vond een onuitgebrachte liveopname uit 1967, en zette die 58 jaar later op cd. Alleen de omstandigheden van deze specifieke gig kunnen al aanleiding zijn tot een klaagzang. De plek was de weinig bekende zaak Blue Morocco en het jaartal viel in een periode waarin de populariteit van de jazz was ingestort.

Met de gezondheid van de muzikanten viel het ook niet mee. Paul Chambers was zich letterlijk dood aan het drinken en Dorham (1924-1972) zelf had – mogelijk als gevolg van een drugsverleden – de nierziekte opgelopen die hem enkele jaren later zijn leven zou kosten. Pianist Rein de Graaff was destijds in New York en vertelde later in zijn autobiografie over bijna-werkloze muzikanten die af en toe nog in een semicriemclubje konden schnabbelen.

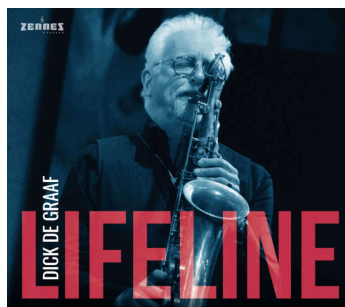
Maar hoe klonk dit concert, dat destijds professioneel werd opgenomen maar waar geen mens naar omkeek? Prima. De trompet had meer vooraan in het klankbeeld gekund, maar verder is er niets aan te merken. De band functioneerde voortreffelijk, uitgezonderd misschien de wat al te fanatiek doorblazende altist Sonny Red. Dorham cum suis spelen stijlvolle bebop, met wat Latin-momenten in uiteraard 'Blue bossa'. Puntig en vlot gespeeld; zo hoor je het eens vertolkt door de componist zelf.

De bandleider stelde hoge eisen aan zichzelf. Géén trompetacrobatiek, makkelijke licks en andere effecten. Wél een gave techniek, zorgvuldige solo-opbouw en goed overdachte lijnen waarmee hij elegant de akkoorden omspeelt. 'Smaakvol' is zijn spel, al mag dat wel degelijk opwindend worden genoemd. In ieder geval in 'Confirmation', waar hij flink uitpakt. Zou hij anno 2025 zo'n solo spelen op het North Sea, dan zouden de critici van een sensatie kunnen spreken.

Maar hij speelde nooit op dat festival, en dat kan aanzetten tot gedachten over de gemiste kansen. Had Dorham langer geleefd, dan had hij als Chet Baker een tweede carrière in Europa kunnen beginnen. Of als Donald Byrd de stekkerjazz kunnen gaan beoefenen. Of aansluiting hebben gevonden bij de stal van Norman Granz. Het mocht niet zo zijn. Maar we hebben dit album, met louter trompetsolo's die ook bij zorgvuldige analyse overeind blijven. Met stijlzuivere bebop, 'het ABC van de jazz', zoals Frans Elsen het formuleerde. **Jeroen de Valk**

Bezetting: Kenny Dorham (trompet),
 Sonny Red (altsax), Cedar Walton (piano),
 Paul Chambers (bas), Denis Charles (drums).

DICK DE GRAAF
Lifeline
Zennez Records

Als je zeventig jaar oud bent en al veertig jaar 'in de muziek' zit, mag je best wel in balans zijn.

Saxofonist Dick de Graaf voldoet daar aan. Wat hij maakt is altijd ronduit mooi. En doordacht. En enorm in balans. En hij heeft ook nog eens een jaloersmakend geluid. De Graaf werkt vaak met diepzinnige concepten. Soms gaat het over een musicus of een componist. Dan weer is klassieke muziek de bron van zijn werk. Dit keer verbetert hij de wereld zonder woorden. Met muziek dus. Hij zegt in de 'liner notes' over de 'toestand in de wereld': "Als musicus heb ik het voorrecht je te kunnen uitnodigen in mijn muzikale vrijplaats om te luisteren naar mijn verhalen zonder woorden, om jouw leven met mijn muziek te verlichten." We worden getraakteerd op negen stukken, waarvan zeven van De Graaf en twee van Charles Mingus. In de 'liner notes' verklaart hij per stuk de achtergrond. Bijvoorbeeld van 'Family portret'. Dat is een huis vol kinderen en kleinkinderen. Een hoop energie dus. Voor dit stuk koos De Graaf zijn sopraansaxofoon. Voor 'Past into present' pakte hij zijn oude dwarsfluit weer op. Het is een arrangement op Bach's 'Bourree', uit de suite voor luit (BWV996). Hoewel de fluit een moeilijk instrument kan zijn in de jazz - net als viool - past het perfect in deze setting. Met dezelfde groep maakt hij ook al het album 'Festive'. Bassist Jos Machtel en drummer Pascal Vermeer zijn al jaren vaste waarden in de Nederlandse jazz. De Britse pianist Barry Green soleert heel ingetogen en subtiel, onder anderen in 'Duke Ellington's sound of love' van Charles Mingus. Omdat ze al langer samenwerken zijn ze ook onderling in balans. De musici krijgen veel eigen ruimte en ze zorgen ervoor dat Dick de Graaf permanent en bescheiden in de spotlights staat.

Peter J. Korten

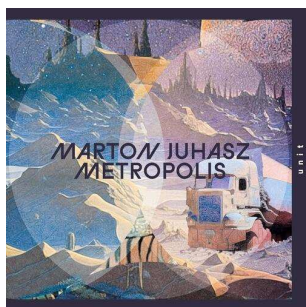
Bezetting:

Dick de Graaf (sax, fluit),
 Barry Green (piano),
 Jos Machtel (bas),
 Pascal Vermeer (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/89hh6mse>

MARTON JUHASZ
Metropolis

Unit Records

De Hongaarse slagwerker Marton Juhasz vraagt zich weleens af of hij, in een tijd waarin met één musiek alle kunst en cultuur beschikbaar is, nog relevante, nieuwe muziek kan maken. Zijn album 'Metropolis' is daar een klinkend bevestigend antwoord op. Het is een cd geworden met muziek die zich vastbijt in je brein; wervelend, heftig en relevant. Zijn inspiratie is breed, van Brazil tot moderne geïmproviseerde muziek, maar het zijn vooral de Afrikaanse ritmes die zijn hart hebben gestolen. Met een muzikale basis, geënt op rockjazz van de jaren zeventig, creëert zijn groep een 'wall of sound'. De polyritmiek van Marton Juhasz is overdonderend. De sonore basgitaar van Jérémie Krüttli, die prachtig is opgenomen op de Jazz-campus in Basel, ronkt je tegemoet. En dan de gitaar van Fabio Gouvea; oeps, dat is ook geen kattenpis! Wat kan die man een ruige rocksolo spelen. Kortom, we hebben het hier over een clubje muzikanten die met de nodige 'power' de composities van Marton Juhasz aanvliegen. Dat begint al bij de openingstone 'Plato's clave', een stuiterend stuk met een salsaritmie als bindmiddel. Of het nummer 'Helio', waarin gitarist Fabio Gouvea laat horen uit welk hout hij gesneden is. En dan hebben we het nog niet over de prachtige ritmes van Marton zelf. In elk van de acht nummers op deze cd laat hij je verbazen op de drumkit. En dat zonder egotripperij! Deze muziek doe je te kort als je een achtergronddeuntje zoekt bij een dinertje. Neen, geef een forse draai aan de volumeknop en dompel je onder in deze enerverende reis naar Metropolis.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Marton Juhasz (slagwerk),
 Charley Rose (saxen),
 Fabio Gouvea (gitaar),
 Lorenzo Vitolo (Fender Rhodes), Jérémie Krüttli (bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3yw425pe>

Bezetting Loot:

Ab Baars (tenorsax, klarinet),
 Oscar Jan Hoogland (piano, composities),
 Uldis Vitols (bas), Onno Govaert (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://icporchestra.bandcamp.com/album/icp069-loot>

LOOT
LOOT
 ICP/Platenbakkerij

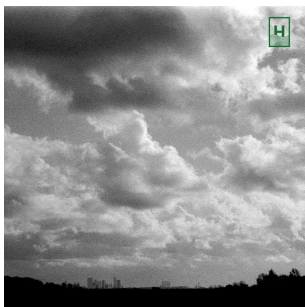

LOOT

Ook muzikanten die je door en door denkt te kennen, kunnen je nog verrassen. In het openingsnummer van het titelloze debuutalbum van het kwartet LOOT, 'Krijshaan' speelt Ab Baars (voor het eerst ooit) tenorsax en klarinet tegelijk. Het maakt de titel meteen duidelijk, en met de heerlijke swingbasis van bassist Uldis Vitols en drummer Onno Govaert heeft het stuk een ongedwongen vrolijkheid. De compositie, net als de andere negen op deze cd, is van de hand van Oscar Jan Hoogland. En ook dat is een primeur. De pianist schreef wel stukken voor andere bands waar hij deel van uitmaakt (The Ambush Party, Mother Tongue, These Things Happen), maar hier manifesteert hij zich als bandleidende componist. De naam van het ensemble laat zich op zijn Nederlands uitspreken, waarbij we dan kunnen denken aan een nieuwe vertakking aan de boom van de typisch Amsterdamse geïmproviseerde muziek, of New Dutch Swing, zoals de Amerikaanse journalist Kevin Whitehead het noemt. Want Hoogland staat nadrukkelijk in de traditie van pianisten-componisten-improvisatoren als Misha Mengelberg, Guus Janssen en Cor Fuhler. Als we de naam op zijn Engels uitspreken, betekent dat 'buit', en de groep grasduint zeker ook in andere vormen van jazz en geïmproviseerde muziek. Grootheden als Monk en Nichols zijn nooit ver weg. En als we het repertoire op het album samen pakken, moeten we tot de conclusie komen dat het een bijzonder rijk geschakeerde plaat is geworden. De ruige freejazz van 'Impala' groeit uit een piano-drumsduet, Han en Misha indachtig. 'Upperclass underground' kent een springerig thema dat doet denken aan het werk van Paul Termos. In 'Reiger' horen we een tedere piano-intro en dito klarinetmelodie en -improvisatie van Baars. In zijn statigheid zien we de vogel als het ware onbeweeglijk en behoedzaam aan de oever staan – het is of Baars zichzelf daarbij portretteert. Ook 'Lamantijn' kenmerkt zich door een verstilde schoonheid, waarna het in 'Tilted television' met zijn dwarse thema weer lekker loos gaat. En dan sluit het album af met het sublieme, Ellingtoniaanse 'Over het zijn en het hoera'. Laten we die laatste titel vooral ter harte nemen. LOOT is er nu, en daar mogen we met zijn allen blij om zijn, heel erg blij. En alsof het nog niet genoeg is, krijgen we er ook nog een hoeskunstwerk van Han Bennink bij!

Herman te Loo

< -----

ANDREW MORENO**Axiom****Honolulu Records**

Eindelijk is hier dan het debuutalbum van gitarist Andrew Moreno. Vorig jaar won hij met zijn trio al de Erasmus Jazz Price. En dan nu de cd 'Axiom' met als gastsolisten de saxofonisten Tineke Postma en Bo Van Der Werf. En wat voor een cd: eentje die een flinke deuk slaat in een klomp keiharde boter. Moreno is via een lange omweg vanuit Venezuela, via Spanje uiteindelijk in Nederland terechtgekomen. En daar tiggert hij zich een weg omhoog met improjazz van de bovenste plank. Dat je met een gitaar veel kan doen weten we als jazzliefhebbers al jaren, maar Andrew Moreno exploreert het instrument volledig. Het is niet eenvoudig zijn muziek in een hokje te proppen, maar dat hoeft ook niet. De muziek op deze cd is een enerverende muzikale reis met heftige, maar ook met vele serene momenten. De basis van deze groep is zijn vaste trio met Jonathan Ho Chin Kiat op bas en Tristan Renfrow op slagwerk. Dat de groep is ingespeeld is overduidelijk in het uitgesponnen nummer '2010'. Hier laat het trio als één organisch geheel zijn spierballen rollen om daarna abrupt tot een serene rust te komen in een prachtig vergezicht ingezet door Tineke Postma op sopraansax. Andrew Moreno's trio schildert met klank, en de mogelijkheden op zijn gitaar maken dat hij veelheid aan sferen kan oproepen. Op ritmisch vlak zijn het Ho Chin Kiat en Renfrow die de dienst uitmaken en zij bouwen als hecht team op basis van polyritmiek een feestje. Het zijn op één na allemaal eigen stukken, maar wel met een hoog improvisatiegehalte. De thema's komen dus van Moreno, maar dit fantastische eindresultaat komt natuurlijk op het conto van alle leden van zijn trio inclusief de twee gastsolisten Tineke Postma en Bo Van Der Werf.

Sjoerd van Aelst**Bezetting:**

Andrew Moreno (gitaar),
Tineke Postma (alt- en sopraansax),
Bo Van Der Werf (baritonsax),
Jonathan Ho Chin Kiat (bas), Tristan Renfrow (drums).

Beluister Andrew Moreno live in 'Axiom':
<https://www.youtube.com/watch?v=j517byXDbQs>
MICHEAL MURRAY'S COLOURFIELD**Rounded Nature****Zennez Records**

Vorig jaar was de jonge Ierse saxofonist Micheal Murray met zijn kwartet Colourfield een van de winnaars van de wedstrijd Keep an Eye The Records. Het prijzengeld stelde hem in staat een debuutalbum te maken, dat nu met de titel 'Rounded Nature' bij Zennez Records uitkomt. In de elf stukken die de plaat telt, laat Murray zich horen als een behoedzaam saxofonist en componist. Hij beschikt over een fraai geluid en een elegante speelstijl, die soms doet denken aan Ben van Gelder. Dat is niet zo vreemd, want hij was ook een van zijn docenten. Met pianist Joy Shechter, bassist Omer Govreen en drummer Wouter Kühne heeft hij een hecht team om zich heen verzameld dat precies het soort aardigheid biedt dat Murray nastreeft. Hij laat zich namelijk inspireren door de cyclische aard van het leven, het licht en de natuur. Dat levert muziek op die soms leunt op grooves en vamps, maar ook veel ruimte laat aan de schoonheid van de klank. In de drie stukken die onder de titel 'Abstraction' op het album staan, wordt dit procedé even losgelaten. Ze klinken als improvisaties, zeker het sax-drumsduet van 'Abstraction I' en de onbegeleide saxsolo van 'Abstraction II'. Pas laat in het album komt er wat vaart en pit in de muziek, met het licht funky 'The opening', en dat had wel op meer punten mogen gebeuren. Het algehele gevoel is namelijk toch wat beedeerd, alsof er regelmatig met de handrem op gespeeld wordt, of de spanning van de opnamestudio nog wat te veel was.

Herman te Loo**Bezetting:**

Micheal Murray (altsax, composities),
Joy Shechter (piano),
Omer Govreen (bas),
Wouter Kühne (drums).

Beluister het album hier:
https://youtu.be/saJ9u7oeX_I?feature=shared

NEDERLANDSE SWINGMUZIEK ... maar het komt wel weer in orde (1940-1946) Stichting Doctor Jazz

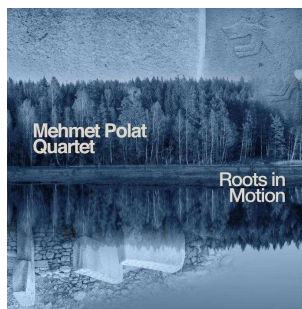

Tachtig jaar geleden werd Nederland bevrijd. De Yanks en de Tommies, toen nog broederlijk verenigd, hadden de Duitsers de grens over gejaagd om ze ook in Berlijn nog 'a hot time' te bezorgen. Het lied met die titel 'Hot time in the town of Berlin (When the Yanks are marchin' in) kunnen we ook horen op de verzameling 'Nederlandse Swingmuziek: Van Bezetting Tot Bevrijding 1940-1946' die door de Stichting Doctor Jazz bij dit jubileum is uitgebracht. Een song uit 1943 van pianist Joe Bushkin en tekstschrijver John DeVries, die was aangekocht door de jonge Frank Sinatra en die een jaar later een hit werd van Bing Crosby en de Andrew Sisters. De bedoeling: geld inzamelen ('war bonds') voor de oorlogsinspanningen. Amerikanen die geld bijeenbrachten voor Europa! Kunnen we ons nu moeilijk voorstellen maar in 1945 was het resultaat in alle opzichten bevrijdend. De song wordt op dit album vertolkt door vocalist Wally Sluyzer en The International's Dance Orchestra, een gezelschap dat het lied op 3 mei 1945 in Brussel opnam, enkele dagen voor de val van Berlijn. De Joodse Sluyzer had de oorlog overleefd door in België ondergedoken te zijn – de pijn die hem en zijn familie was aangedaan liet hij begin 1946 vol emotie horen in zijn uitvoering van 'My Yiddische Momme'. Dat is het sluitstuk van deze verzameling met 28 tracks, een imposante prestatie van samensteller Ben Kragting en audio-restaurateur Harry Coster. De meeste stukken waren op een of andere manier al eerder uitgebracht maar er is ook veel onuitgegeven materiaal bij, onder meer gevonden op kwetsbare glasplaten. Een uitdaging voor restaurateur Harry Coster maar het resultaat is werkelijk glanzend. Er zijn heel curieuze vondsten, bijvoorbeeld het baldadige lied 'Herr Hitler wil naar Londen' van zanger Almary en het Ilsa Lorrita Orkest, opgenomen in Singapore, 1941. Of de leutige track van de Cabaretgroep van de Prinses Irene Brigade, voorjaar 1945 te Londen. Echte swing- en jazzliefhebbers zullen de oren spitsen bij het enerverende 'Ratten op de trap' (uit 1944, geschreven door ene Boy Edgar) en 'Chanson d'amour cubaine' (oftewel 'Rosetta') van het orkest van Ernst van het Hoff. Mei 1944 in Brussel opgenomen. Dat kon daar.

Kragting legt het allemaal haarfijn uit in de inlay die je gratis mag downloaden. Maar voor de cd met muziek moet je betalen: 12 euro. Inclusief verzendkosten, waar praten we over. **Coen de Jonge**

Download hier de gratis inlay:
www.doctorjazz.nl/CDboekje21

MEHMET POLAT QUARTET Roots In Motion Aftab Records

Het nieuwe album van ud-speler Mehmet Polat, 'Roots In Motion', zet de lijn door die hij met 'Embodied Poetry' inzette. De hoes vermeldt net als op die voorganger niet slechts zijn eigen naam, maar die van het Mehmet Polat Quartet. Naast bassist Daniel van Huffelen en drummer Martin Hafizi vinden we echter wel één nieuwe naam, die van pianist Franz von Chossy. De Duitser heeft een naam op te houden met muziek op de grensvlakken van jazz, improvisatie en muziek uit de Arabische wereld en van de Balkan, zoals we konden horen in de groep Arifa. Hij voelt zich hoorbaar als een vis in het water in de composities van Polat. Het viertal bewandelt daarin een behoedzame weg tussen virtuositeit en muzikale en emotionele zeggingskracht. Met de maat- en tempowisselingen maakt de componist het zijn kwartet immers niet makkelijk, maar muzikaliteit blijft bij alles voorop staan. Een mooi voorbeeld hiervan is 'My playground', waarin speelsheid het wint van de eveneens aanwezige indrukwekkende instrumentbeheersing. Polat haalt zijn muzikale informatie nog steeds uit diverse bronnen, met naast zijn Turkse roots ('Soul's tide' is gebaseerd op een makam, een notenreeks, uit zijn geboorteland) ook de flamenco (die hij uitvoerig bestudeerde) en de Indiase muziek. Het eerste horen we in de ritmiek van het titelstuk, en in het opzweepende 'Aspiration' zit de raga 'Puriya' verwerkt. In twee tracks nodigde Polat gasten uit, en ook daarin heeft hij een goede hand van kiezen. Violiste Vera van der Bie schittert in het ritmisch lastige materiaal van 'Woodfire' en de Syrische cellist Qusai Naim weet de luisteraar diep te raken met zijn bijdrage aan 'Repose'. Het maakt van 'Roots in Motion' wederom een krachtig statement van een ud-speler en componist met een enorme diepgang.

Herman te Loo

Bezetting:

Mehmet Polat (ud, composities),
Franz von Chossy (piano), Daniel van Huffelen (bas),
Martin Hafizi (drums)
+ Vera van der Bie (viool), Qusai Naim (cello).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://mehmetpolat.bandcamp.com/album/roots-in-motion>

STEFANO ROCCO QUARTET**Wildlife****Eigen Beheer**

Stefano Rocco is een Italiaan die in Sydney in Australië woont. Met zijn Stefano Rocco Quartet combineert deze gitarist moderne en klassieke jazzinvloeden. De groep van Stefano speelt samen sinds 2019. Rocco laat zich naar eigen zeggen inspireren door artiesten als Pat Metheny, Ulf Wakenius, Chick Corea en Peter Bernstein. In 2020 verscheen Rocco's eerste studioalbum, 'A New Night, A New Day'. Nu is net zijn tweede studio-cd 'Wildlife' verschenen.

Stefano schreef alle zeven nummers zelf: moderne, melodieuze, creatieve, energieke jazz zonder opsmuk. De band neemt de luisteraars mee op een muzikale expeditie door het dierenrijk. Rocco biedt met zijn muziek 'een persoonlijk en bitterzoet perspectief op thema's zoals de schoonheid en het mysterie van het leven en de natuur, duisternis, eenzaamheid en dromerige tederheid'. Dat klinkt een tikje zweverig, maar de tracks klinken behoorlijk aards.

Stefano Rocco begon op zevenjarige leeftijd met het bespelen van de klassieke gitaar; later schakelde hij over op de elektrische gitaar en bekwaamde hij zich in de stijlen rock, blues en fusion en leerde hij improviseren. Alle invloeden hoor je terug op 'Wildlife'. Rocco studeerde jazz in Londen en deed in die stad veel ervaring op. In 2014 verhuisde Stefano naar 'down under', waar hij begon met optreden en gitaarles geven. Dat doet hij nog steeds, met succes.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Stefano Rocco (gitaar),
 Muhamed Mehmedbasic (bas),
 Nick Southcott (piano),
 Ed Rodrigues (drums).

Bekijk hier een video van het stuk 'Cat Walk':

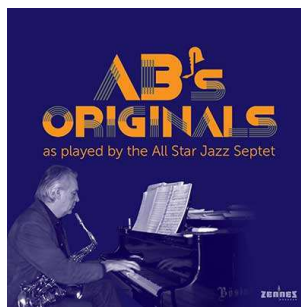
<https://www.youtube.com/watch?v=OV2MqE8o398>

Bezetting Ab Schaap:

Jan van Duikeren (trompet, bugel),
 Jasper van Damme (altsax), Simon Rigter (tenorsax),
 Rik van den Bergh (baritonsax), Rob van Bavel (piano),
 Frans van Geest (bas), Sander Smeets (drums).

Beluister hier het nummer 'Just in time':

<https://www.youtube.com/watch?v=7dSwYDs8dy4>

AB SCHAAP/THE ALL-STAR JAZZ SEPTET**Ab's Originals****Zennez Records**

Het idee leefde al een tijdje in het hoofd van Ab Schaap. Maar onlangs, in het jaar waarin hij 75 werd, kwam het ervan: een album met eigen werk. Gespeeld door musici die hij ooit onder zijn hoede had als docent op het Rotterdams conservatorium.

Wie weet speelde tenorist Simon Rigter die dag in de studio op een mondstuk dat Schaap hem had gegeven, toen de laatste besloot zijn blaasinstrumenten te deuren uit te doen. Het schrijven van muziek en het doceren van muziektheorie boeide hem op den duur toch al meer dan het zelf spelen. Enfin – Jazzflitslezers hebben het ongetwijfeld allemaal gelezen in Jazz Bulletin. (Sla het anders even na; het staat in nummer 113.) Het Metropole Orkest wilde hem ooit in dienst nemen, maar Schaap zei: laat mij maar lekker lesgeven.

Als er iets is wat de meeste arrangementen op dit album verenigt, zijn het de lange noten voor de blazers. Daaronder zet de ritmesectie een koortsachtige groove neer. In gedachten zie je Schaap achter de vleugel zitten, met groot genoeg brede akkoorden neerlegend. De stukken zijn steeds pakkend en speelbaar, zoals je mag verwachten van iemand die zelf de nodige orkestervaring opdeed.

En zoals dat een voormalige saxofonist betaamt, geeft hij zijn muzikanten volop soloruimte. Het openingsstuk 'Libra' is een ritmeschema en krijgt al snel het karakter van een jamsessie. Het wordt gevolgd door een blues waarin de volvette sound van baritonsaxofonist Rik van den Bergh de aftrap verricht. Aan het slot spelen ze 'Libra' wéér, alsof de solisten nog niet waren uitgepraat.

Elders horen we een ballad die Jan van Duikeren met zijn bugel naar zijn hand mag zetten, en een bewerking van 'Just in time' met een hoofdrol voor tenorist Simon Rigter. De zangerige, Piet Noordijk-achtige alt van Jasper van Damme komt ook herhaaldelijk aan het woord.

Zo doet Schaap voortdurend een beroep op de individuele orkestleden; evenals Ellington schrijft hij voor specifieke musici die in specifieke stukken ook mogen excelleren.

Zijn stukken fungeren als podia voor hen. Dat was overigens ruim vijftig jaar terug ook al het geval; zijn docent Frans Elsen regelde dat een stuk van Schaap op de lessenaars belandde van het VARA-Dansorkest, met een solo voor Toon van Vliet. Zo hoorde Ab wat een goede solist vermag.

Jeroen de Valk

< -----

EFRAÏM TRUJILLO
Heroes
 ZenneZ Records

Tot in de jaren negentig was het in verlichte kringen eigenlijk taboe om door iemand geïnspireerd te zijn. De toekomst lag in de vrije improvisatie, en stromingen die daaruit waren voortgekomen. Tegelijkertijd lag het 'Charlie Parker Omnibook' in de winkel. Frans Elsen peperde mij altijd in dat jazz 'een taal' is, en dat geen enkel kind die taal kan leren zolang je die niet hoort spreken.

Dit is allemaal nog niet zo lang geleden, maar in de tussentijd zijn al die omniboeken gemeengoed geworden. Musici schamen zich niet voor een tribuut. Waarbij de voorkeur van de verslaggever uitgaat naar eerbetonen waarbij de bringer van de boodschap overeind blijft. Alléén imiteren is weinig zinvol in de opnamestudio, aangezien je dan een plaatje krijgt dat de liefhebber al in de kast heeft staan.

En nu is er 'Heroes' van tenorsaxofonist Efraim Trujillo, de Amerikaanse Nederlander met de Hebreeuwse voornaam en Spaanse achternaam die in Nederland en elders met alles en iedereen werkte. Rode draden zijn: een gezaghebbende voordracht, een verzorgd geluid, veel gevoel voor de blues en een oor voor nuance. Wat dat laatste betreft: hij is medeontwerper van de 'Blueshorn', een aangepaste Selmer voor de tonen tussen de noten in.

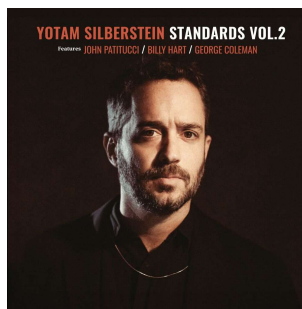
Zoals Edu Ninck Blok (zie Jazzflits 436) zijn trompethelden eerde met 'Brashh Jazz' (Timeless), zo eert Trujillo zijn tenorhelden met 'Heroes'. Daarbij slaat hij niet aan het imiteren maar concentreert hij zich op enkele individuele kenmerken.

'Gato' gaat over Gato Barbieri, en diens combinatie van Latin-ritmes met donderpreken. 'Dolphins' benadrukt de tederheid en melodische aanpak van Stan Getz. 'Training session' is voorzien van zo'n akkoordprogressie waar Coltrane zich helemaal suf op studeerde. 'Hands free' is opgedragen aan Joe Henderson, die ook in de ingewikkeldste passages de indruk wekte zijn handen vrij te hebben. 'Dexterosity' gaat natuurlijk over Dexter, 'Slow your roll' is een calypso à la Rollins en 'Swing like Eddie' is zo'n aanstekelijk groove-stuk, zoals we dat kennen van Eddie Harris. Bij een blinddoektest had ik de odes aan Dexter en Getz niet als dusdanig herkend, vooral omdat de zeer specifieke toon – lijsig declamerend bij Dex, ijl en overgevoelig bij Getz – ontbreekt. Maar dat is een artistieke beslissing die respect verdient. Misschien dacht de bandleider wel: die klank staat zó ver van mij af, daar begin ik niet aan.

Jeroen de Valk

----- >

YOTAM SILBERSTEIN
Standards, Vol. 2
 Jojo Records

De Israëliëse jazzgitarist Yotam Silberstein (1981) is gek op standards. Met zijn band met bassist John Patitucci, drummer Billy Hart en – als gast - tenorist George Coleman nam Yotam in 2024 de cd 'Standards' op met werk van onder anderen Miles Davis en Rodgers en Hammerstein. Nu is er 'Standards, Vol 2' met hoofdzakelijk minder bekende stukken van grote namen, onder wie Sonny Rollins. Coleman schittert in diens 'Tenor madness'.

Silberstein werd geboren in Tel Aviv maar woont en werkt al jaren in New York. Hij is een allrounder die net zo makkelijk bebop en blues als klanken uit Zuid-Amerika, Noord-Afrika en het Midden-Oosten kan laten klinken. Op 'Vol 2' horen we hem op een Arabische ud in een latinversie van Victor Youngs 'Delilah'. Tijdens een vruchtbare sessie in Samurai Studios in Queens ontfermden de mannen zich over in totaal tien stukken. Op negen ervan is Yotam de belangrijkste solist op jazzgitaar.

De begeleiders swingen genadeloos, spelen af en toe een kort solootje en deinzen, net als Silberstein, niet terug voor de nodige power. Gelukkig overdrijft Yotam niet qua gitaristische capriolen. Hij bewijst met geresereerd spel en een authentieke jazzsound vooral eer aan oude meesters als Wes Montgomery. Soms heb je aan een klein combo en heel goede muzikanten genoeg om een album van wereldklasse te maken. Dat is Silberstein gelukt.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Yotam Silberstein (gitaar),
 John Patitucci (bas),
 Billy Hart (drums)
 + George Coleman (tenor).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5ju68nxt>

Bezetting Efraim Trujillo:

Efraim Trujillo (tenorsax),
 Sjoerd van Eijck (toetsen),
 Jeroen Vierdag (bas, basgitaar),
 Dirk de Nijs (drums).

STEFAN SIRBU
Reverie
 Stefan Sirbu Music

Soms krijgt muziek een geheel andere context. Deze cd 'Reverie' van de in Moldavië geboren en tegenwoordig in Duitsland woonachtige pianist Stefan Sirbu was oorspronkelijk bedoeld als een cd vol dagdromen, een soort mijmeren waarin tijd, plaats en dagelijkse zaken wegvallen in trance. Maar slagwerker Anthony Pinciotti overleed plotseling kort na de opname en daarmee is deze bespiegelende muziek ook een eerbetoon aan deze fantastische drummer. Anthoy Pinciotti werd slechts 49 jaar en was zeer actief in de New Yorkse jazzscene. Hij speelde met saxofonist James Moody, pianist Kenny Barron, saxofonist Joe Lovano, om er maar een paar te noemen. Eigenlijk maakte de hele New Yorkse jazzscene van zijn talent gebruik. Ook op deze cd is hij onopvallend opvallend aanwezig met zijn fraaie subtiele drumwerk.

Terug naar de initiatiefnemer van deze cd: Stefan Sirbu. Hij schreef alle composities en die zijn allemaal raak. Het zijn fraaie melodische stukken, soms met een vleugje Bach, maar ook met een vederlichte, soms wiebelige swing. Ideale muziek dus om de tijd mee te laten verglijden. Opvallend is ook de bijdrage van de Argentijnse saxofoniste Julieta Eugenio. Zij krijgt een weldadige, maar ook lichte, soepele toon uit haar sax en laat het instrument als het ware glinsteren. De cd 'Reverie' is daarmee een cd vol introspectie, maar wel één die is gespeend van somberheid; het is een harmonieuze lichtheid die overheerst.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Stefan Sirbu (piano),
 Julieta Eugenio (tenorsax),
 Clovis Nicolas (bas),
 Anthony Pinciotti (drums).

Bekijk hier het titelstuk 'Reverie':

<https://www.youtube.com/watch?v=bqsXw1XmD7E>

DAYNA STEPHENS
Hopium
 Contagious Music

Met Dayna Stephens' nieuwe album 'Hopium', een porte-manteauwoord van hoop en opium, worden volgens Stephens (1978) de grenzen verkend en overschreden tussen optimisme en pessimisme, en tussen hoop op een betere toekomst en geen geloof daarin. Het beste pad naar je bestemming is niet per se het kortste, zegt hij. Dat heeft alles te maken met zijn dualisme en zoektocht naar muzikale expressie. Hij volgde een pad dat alle kanten opging. Zijn muziek liep van akoestische tot plug-in bandjes, hij werkte als sideman en leider, en hij werkte eraan om een geslaagd muzikant te worden, terwijl hij zelf tegelijkertijd die wens saboteerde.

Stephens lijkt daarmee een getormenteerd mens te zijn, maar van dat alles hoeft je in de muziek van deze Californische saxofonist, tegenwoordig woonachtig in New Jersey, ondanks de titels die hij zijn muziek heeft meegegeven, zoals 'Trust' en 'Occasionally cynical', niets te merken. Voor de luisteraar blijft zijn intrinsieke dualiteit verborgen en zou je juist kunnen denken dat hij zijn pad scherp voor ogen heeft en precies weet waar hij naartoe wil.

Met dezelfde bezetting als zijn enthousiast ontvangen cd 'Right Now! Live at the Village Vanguard' uit 2021 is 'Hopium' een bescheiden meesterwerkje te noemen. Stephens is met zijn muziek de rust zelve. Zijn fraaie composities staan ver af van vertoon van technisch kunnen, hij speelt voornamelijk in het middenregister van zijn instrument, met een warme toon die vreemd genoeg aan die van Stan Getz doet denken, terwijl hij daar verder niets mee te maken heeft. Zijn geluid is zwoel zonder dat hij zwoel speelt, zijn muziek is gevuld met inhoud zonder daarvan over te lopen. Mijn muziek, zegt hij, biedt troost voor de harde realiteit van het leven. Dit album is voor Stephens kennelijk een moeilijke bevalling geweest, maar voor de luisteraar die dat allemaal niet hoeft te weten is het een schitterend hoogtepunt in zijn carrière geworden. Ook voor wie niet zo'n poëet is als Stephens, en minder dan hij last heeft van eb en vloed in de emotionele getijden. **Tom Beetz**

Bezetting: Dayna Stephens (tenor & altsax),
 Aaron Parks (piano), Ben Street (contrabas),
 Greg Hutchinson (drums) + Charles Altura (gitaar).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/332mjar>

JAZZ OP HET PODIUM

EFRAÏM TRUJILLO IV

Bezetting:

Efraïm Trujillo (tenorsax),
Sjoerd van Eijck (piano),
Jeroen Vierdag (bas),
Dirk de Nijs (drums).

Datum en plaats:

19 april 2025,
LantarenVenster, Rotterdam.

Efraïm Trujillo is in maart begonnen aan een tournee waarin hij zijn nieuwe album 'Heroes' presenteert. Op dat album benoemt Trujillo tenorlegendes die hem inspireerden en hem zijn eigen weg helpen vinden. Met zijn kwartet IV bouwde Trujillo in LantarenVenster een feestje. Efraïm liet zijn instrument euforisch zingen en dansen.

Aanvankelijk speelde Trujillo klarinet in een harmonieorkest. Toen daarin een plekje vrijkwam in de saxofoonsectie, stapte hij over. Efraïm kreeg een gloednieuwe tenorsax mee naar huis van het befaamde merk Selmer. Thuis opende hij de van nieuwigheid krakende koffer en legde het glanzende instrument zorgvuldig op de beddensprei in zijn slaapkamer. Vol ontzag keek hij naar zijn pronkstuk, maar voordat hij een noot had kunnen spelen, gleed de sax van zijn bed en belandde kletterend op de vloer. De schade was zodanig dat er niets anders op zat dan maar op een ouder instrument les te gaan nemen...

Voor 'Heroes' schreef Efraïm zeven nieuwe composities gebaseerd op de stijl of het werk van Gato Barbieri (zijn 'guilty pleasure'), Stan Getz, John Coltrane, Joe Henderson, Dexter Gordon, Sonny Rollins en Eddie Harris. Hij wilde zijn helden herinterpreteren en koesteren, zonder in herhaling te vallen. "Ik breng geen 'tribute'; de kunst moet zichzelf bewijzen", lichtte hij toe in de zaal.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Efraïm Trujillo en Jeroen Vierdag. (Foto: Joke Schot)

In de aankondiging van het concert werd de palmares van Efraïm vermeld. Wat mij betreft mag daar de Boy Edgar Prijs aan toegevoegd worden. Want met een bescheiden bravoure etaleerde Efraïm in LantarenVenster maar weer eens zijn verbluffende techniek en de diepgang die zijn spel heeft. Met zichtbaar gemak, bijna achteloos, speelde hij poëtische frasen en smaakvol doorwrochte improvisaties. Dat deed hij in een hechte samenwerking met zijn begeleiders, die hij alle ruimte gaf om zich naar zijn spel te voegen en solistisch te schitteren. Het spel van pianist Sjoerd van Eijck (ook lid van het trio Muditá) vloeide prachtig samen met Trujillo. Ook zijn palet is breed en diep wortelend. Contrabassist Jeroen Vierdag (hij speelt met Trujillo ook in The Ploctones) vervulde een opzweepende rol en gaf geweldige voorzetten. Drummer Dirk de Nijs (tevens lid van De Raad van Toezicht) was bescheiden waar nodig en meeslepend waar zijn rol het toeliet.

Efraïm Trujillo IV is een formatie om te koesteren, zeker in dit programma waarin de namen van de 'heroes' prachtige verhalen oproepen. Een programma bovendien dat laat zien hoe inspirerend de traditie kan zijn bij de progressie van de jazz.

Roland Huguenin

PS Zie ook de recensie van het album 'Heroes' op pagina 13.

TIN MEN AND THE TELEPHONE

Bezetting:

Tony Roe (toetsen, elektronica),
Pat Cleaver (bas),
Jamie Peet (drums).

Datum en plaats:

12 april 2025,
Hot House Jazz,
Leiden.

Pat Cleaver. (Foto: Marcel Schikhof)

Jamie Peet. (Foto: Marcel Schikhof)

Boy Edgar Prijs-winnaar Tony Roe. (Foto: Marcel Schikhof)

Het is een goed gebruik dat de winnaar van de Boy Edgarprijs wordt opgenomen in het programma van Hot House Jazz. In 2024 kreeg toetsenist Tony Roe de prijs en op 12 april stond hij met zijn band Tin Men and the Telephone op het podium bij Hot House, met Pat Cleaver (bas) en Jamie Peet (drums). Op het podium stonden naast de instrumenten alles wat nodig is voor de nieuwe show 'It's about time'. Dus camera's, projectieschermen en een hoop elektronica, want Tin Men and the Telephone maakt het gebruik van visuals tot een belangrijk deel van het programma. Muzikaal een heel eigen geluid met invloed van jazz, klassiek, hiphop en elektronische muziek, gecombineerd met directe beelden van het optreden, cinema, nieuwsberichten en memes. Ironische monologen van Donald Trump en Geert Wilders, maar ook de grimmige realiteit van de oorlog in Gaza kwamen langs. De interactieve muzikale samenwerking met het publiek via de app die Tony Roe daarvoor heeft ontwikkeld kwam helaas niet van de grond door een technisch probleem. "Die houden jullie te goed voor de volgende keer", beloofde Roe. Goed om te weten, want Tin Men and the Telephone is zeker een herhaling waard.

Marcel Schikhof

Een actuele Nederlandse concertkalender vindt u op:
www.jazzfreak.nl.

VARIA

BO Radio start jazzprogramma

Begin deze maand is bij BO Radio (de omroep van de Bollenstreek) een jazz-programma van start gegaan: BO Jazz. Presentator en samensteller is Rob Boxhoorn. Boxhoorn heeft zijn eigen jazz-kwartet, waarin hij gitaar speelt. Al sinds zijn tienertijd is hij geïnteresseerd in jazz, zodat hij voor het programma onder meer kan putten uit zijn eigen omvangrijke verzameling elpees en cd's. Het programma is – ook via internet – te beluisteren op zondag om 18.00 uur en woensdag om 19.00 uur.

Info: <https://tinyurl.com/yhtku7hu>.

FROM CLUB TO CHURCH CONCERT MET MUZIEK VAN DUKE ELLINGTON

zaterdag 24 mei | 20:00 uur | €12,50
Hillegondakerk, Rotterdam-Hillegersberg

Duke Ellington in de kerk

In de Rotterdamse Hillegondakerk vindt op 24 mei (20.00 uur) een concert plaats met delen uit het 'Sacred Concert' van Duke Ellington. Deze geestelijke muziek wordt voorafgegaan door wereldlijke muziek van Ellington, die voortbouwt op zijn Cotton Club-periode. De Cotton Club was een befaamde New Yorkse nachtclub. In de club traden veel zwarte musici op, voor een vooral wit publiek. Ellingtons band speelde er voor het eerst in december 1927 en bleef tot juni 1930 in dienst als huisorkest. De jaren daarna speelde het orkest er nog talloze malen een wat kortere tijd, voor het laatst in 1938. De muziek van Ellington wordt in Rotterdam uitgevoerd door Marie van der Burg (zang), Ruud Bergamin (sax en arrangementen), Koos van der Hout (trompet), Daniel Follmann (trombone), Nick van den Bos (piano), Vincent Kuiper (bas) en Victor de Boo (drums).

Meer info: <https://www.podiumplein.nl/>

FESTIVALS

Zangeres Helena Casella treedt op tijdens het Brussels Jazz Weekend. (Foto: Sander Van Damme)

CUTTING EDGE FESTIVAL

De Regentes, Den Haag

10 mei 2025

(<https://projazz.nl/evenement/cutting-edge-jazzfestival-2025/>)

Met onder anderen: Alex Koo, Matthias Eick, jong talent, filmvertoningen en een vinylmarkt.

LOTTO BRUSSELS JAZZ WEEKEND

Diverse locaties, Brussel

23, 24, 25 mei 2025

(<https://lottobrusselsjazzweekend.be/>)

Met onder anderen: Aleph Quintet. Stéphane Galland & Jeroen Van Herzeele, Tassin/Hermia/Joris, Peter Hertmans Trio, Wajdi Riahi Trio, AAGUE, Early Life Forms, Adja, Francesco Turrisi Trio, HYPERCONTENT!, **Helena Casella**, Mobilhome, Louis Matute Large Ensemble en Bandler Ching.

JAZZY HUISKAMERS

Tien huiskamers, Den Bosch

29 mei 2025

(<https://jazzyhuiskamers.com>)

Met onder anderen: ook dit jaar is het programma samengesteld door programmeur Bert Boeren. Hij nodigde onder anderen gitarist Eric Vaarzon Morel, trompettist Ruud Breuls en de gebroeders Gijs (drums) en Sjoerd (tenorsax) Dijkhuizen uit.

Loek van den Berg op festival Generations

Het Loek van den Berg Quintet, zangeres Sabrina Starke en het Stochelo Rosenberg Quintet met Hermine Deurloo (mondharmonica) en Jermaine Landsberger (piano) treden 20 september op tijdens de zevende editie van het Jazzfestival Generations in Orpheus, Apeldoorn. Binnenkort zal meer van het programma worden onthuld. "Het zal een mooie mix van gevestigde jazzmuzikanten en nieuw talent bieden. Op vier podia geniet je van intieme concerten maar net zo goed van crooners of een bigband", belooft programmeur Mirjam Barendregt in een persbericht.

Veertigste editie muziekweek Jazz au Vert

Van 13 tot en met 19 juli staat in Internat Saint-Paul, Godinne (Wallonië) de veertigste editie van Jazz au Vert op de rol. De inschrijving staat open voor enigszins gevorderde amateurmuzikanten (vanaf 16 jaar) en professionals. Op het programma staan instrument- en zanglessen, lessen samenspel, lessen harmonie en jamsessies. Ook zijn er concerten van leraren en deelnemers, die voor eenieder toegankelijk zijn. Onder anderen Peter Hertmans, Julien Tassin (gitaar), Fabrice Alleman, Ben Sluijs (sax, fluit, klarinet), Nathalie Lories, Erik Vermeulen (piano), Jean-Paul Estiévenart (trompet), Phil Abraham (trombone) en Chrystel Wautier (zang) geven les. De workshops gaan onder meer over Afrikaanse muziek, bigband en harmonie. Verder is er een zangworkshop.

Meer info:

<https://tinyurl.com/mv8cc4h9>

Groep musici gaat in drie dagen al improviserend album opnemen

Onder de noemer 'Djaminn Pro Live Sessions' komt een groep musici op 19, 20 en 21 mei samen in de Wisseloord Studios, Hilversum om spontaan te musiceren. Zonder vaste nummers en zonder repetities vooraf. De sessies worden geleid door pianist Piero Bianculli: "In drie dagen tijd wordt een volledig nieuw album gecreëerd en opgenomen – een ode aan improvisatie, samenspel en muzikale interactie", mailt hij ons. Er zijn elke dag twee sessies met steeds andere artiesten. Onder anderen Sven Figee, Shirma Rouse, Michel Stekelenburg en Niek de Bruin doen mee. Publiek is welkom.

Meer info: www.djaminn.com

Marta Warelis is huisartiest van de Cologne Jazzweek 2025.

Marta Warelis en Kit Downes zijn de huisartiesten van de Cologne Jazzweek 2025

De pianisten Marta Warelis en Kit Downes zijn dit jaar de huisartiesten van de Cologne Jazzweek. Ook Emily Wittbrodt & Annie Bloch met The Mendelssohn-Project (WDR Funkhaus), Gard Nilsens Supersonic Orchestra (WDR Funkhaus), Kurt Rosenwinkel Trio (Stadtgarten), Tigran Hamasyan (Kölner Philharmonie), hr-Bigband & Sebastian Sternal (HfMT), Isaiah Collier (Club Bahnhof Ehrenfeld) en Fabian Dudek (Deutschlandfunk KMS) treden tijdens het festival op. Het vindt van 31 augustus tot en met 5 september 2025 in Keulen plaats.

Meer info: www.jazzweek.com

Programma Jazz in Aartswoud gepubliceerd

Saxofonist Hans Dulfer, zangeres Lucy Woodward, gitarist Jesse van Ruller, contrabassist-zangeres Eva Serrano, bassist Xander Vrienten, het Nationaal Jeugd Jazz Orkest onder leiding van Reinier Baas, Tin Men & The Telephone en drummer Yoràn Vroom staan op het programma van het komende festival Jazz in Aartswoud. Het festival zal zich op 30 en 31 augustus aanstaande in de Noord-Hollandse plaats voltrekken.

Meer info: www.jazzinaartswoud.nl

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

INGEZONDEN

NACHTCONCERT MONK

Wat een heerlijke verrassing het uitgebreide verhaal over het nachtconcert van het Thelonious Monk Quartet van 15 februari 1964 in het Concertgebouw (Jazzflits 437). Gelukkig heb ik dit concert van Monk zelf meegemaakt. Ontzettend van genoten! De vervanging van John Ore en Frankie Dunlop door Butch Warren en Ben Riley was voor mij ook verrassend. Monk heb ik voor de eerste keer gezien bij het nachtconcert van 15 april 1961 in het Concertgebouw. Ik was toen pas 16 jaar. Live imponeerde hij nog meer dan op de plaat.

In het verhaal over Monk zegt criticus Frans Boelen dat Bernlef en Remco Campert een vers voor hem hadden geschreven. In Jazz Bulletin 105 van december 2017 hebben Arie Teunissen en ik geschreven over Thelonious Monk in de Nederlandse poëzie. In die bijdrage is een complete lijst opgenomen van gedichten opgedragen aan Monk of waarin Monk wordt genoemd. Een inventarisatie van zowel Nederlandse en Vlaamse dichters. Simon Vinkenoog schreef in 1951 het eerste gedicht over Monk. Het werd gepubliceerd in het literaire tijdschrift Atonaal met als titel: 'Thelonious Monk'. In totaal kwamen wij tot een lijst van 24 uitgaven met een vermelding van Monk. In Jazz Bulletin 106 stond al een aanvulling. John Schoorl maakte ons erop attent dat we zijn gedicht 'De gouwe tijd van Sugar Rogi' over het hoofd hadden gezien, gepubliceerd in een bundel opgedragen aan Rogi Wieg (2017). Een fragment uit dit gedicht: 'Eén keer aan de praat; Als Bud voor het gekkenhuis; En Monk in de regen'. Daardoor zijn ons vanaf 2018 dus 25 gedichten bekend opgedragen aan Monk of waarin Monk wordt genoemd. Dat Bernlef en Remco Campert allebei een vers hebben geschreven over Monk, is mij niet bekend. Van Bernlef ken ik alleen uit zijn bundel 'Hoe van de trap te vallen' (Jazzverhalen, 2006) het gelijknamige verhaal dat begint met: 'Een solo van Monk'. Van Campert ken ik geen vers over Monk.

**Ben Ijpma,
Heemskerk**

[De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.](#)

Dee Dee Bridgewater. (Foto: Joke Schot)

Dee Dee Bridgewater publiekstrekker Jazz in Duketown

Zangeres Dee Dee Bridgewater is de prominentste gast op het eerstvolgende festival Jazz in Duketown. Ze treedt op Eerste Pinksterdag op de Grote Markt van 's-Hertogenbosch op. Ook het Amina Figarova Sextet zal op het festival spelen. Recentelijk zijn voorts onder meer aan het programma toegevoegd: Child's Play (gitarist Teis Semey, bassist Jasper Høiby, drummer Niek de Bruijn en trompettist Teus Nobel), Mete Erker Trio +1, Fontys Conservatorium Big Band, Fontys Conservatorium Groove Ensemble, Brabants Jazz Orkest, Mehmet Polat Quartet, Matthias van den Brande Quartet, Micheal Murrays Colourfield en Kaaskop. Jazz in Duketown is van 6 tot en met 8 juni 2025.

Eerste namen festival Rockit! bekendgemaakt

Op 8 november zal de Groningse Oosterpoort voor de zevende keer het festival Rockit! onderdak verschaffen. Recentelijk is een tip van de sluier over het programma opgelicht. Onder anderen Alabaster Deplume, Arooj Aftab en Metropole Orkest, Avishai Cohen Quartet, Brandee Younger Trio, Hiromi's Sonicwonder, Immanuel Wilkins, Makaya McCraven, Mary Halvorson Amaryllis Sextet, Maya Delilah, .multibeat, Reuben James, Riley Mulherkar en Vincen Garcia zullen optreden.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

ALLEN EAGER (DEEL 1) (1927-2003)

Lester Young-volgeling saxofonist Allen Eager is een vergeten jazzman. 'Eens zal iemand een film moeten maken over Allen Eager's leven, als autoracepiloot, skileraar, paardrijleraar, zijn obsessie voor drugs en vrouwen, en als jazzmuzikant die zijn eigen leven niet op orde kreeg', aldus de negende editie van 'The Penguin Guide To Jazz Recordings' van Richard Cook en Brian Morton. In deze bijdrage pluizen we op papier zijn loopbaan uit.

Het is bijzonder dat Eager als blanke goed aanvaard werd in de zwarte formaties van trompettist Fats Navarro, saxofonist Coleman Hawkins, pianist Tadd Dameron en saxofonist Charlie Parker. Zelf had hij niet zo'n hoge pet op van zijn prestaties: "Naar mijn eigen muziek durf ik niet te veel luisteren. Het zou me generen. I don't feel that I was a good player", zei hij eens. Jules Deelder was een andere mening toegedaan: "Fats Navarro zei het al, he sure can swing". En jazzjournalist Ira Gitler (1928-2019) schreef: 'Whatever he played swung with a happy light footed quality and pure toned beauty'. Eager worstelde een leven lang met zijn drugsverslaving. Als hij zijn hobby's uitoefende ging het wel, maar zodra hij naar zijn tenorsax greep 'the demon that pursued Bird found him again'. Een verwijzing naar saxofonist Charlie Parker (1920-1955), 'the Bird'.

Begin jaren tachtig haalde pianist Rein de Graaff (°1942) Eager voor een aantal concerten naar Nederland. Samen met gitarist Doug Raney (1956-2016) en Reins vaste medewerkers bassist Koos Serieuse (1936-2017) en drummer Eric Ineke (°1947) werd in juni 1982 een tourtje van vijf concerten gemaakt. Ze traden op in Laren, Nick Vollebregt's, voor de TROS (10 juni); Utrecht, Vredenburg (11 juni); Amsterdam, Bimhuis (12 juni); Groningen, Jazzhuis De Spiegel (13 juni) en Rotterdam, De Doelen, Poetry International (14 juni). Het was geen succes. Over het concert in Vredenburg schreef Han Schulte: 'Allen Eager teleurstellend' en volgens De Graaff was Rotterdam het enige goede concert. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Allen Eager met Art Mardigan (drums) en Curley Russell (bas) in Club 18, New York, 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

Familiegeschiedenis

Isidore Eager, de vader van Allen, was geboren op 19 september 1895 in Minsk, Rusland. Hij reisde met het passagiersschip Caronia vanuit Liverpool naar New York, waar hij aankwam op 13 juni 1906. Hij wordt genaturaliseerd op 29 juli 1914. Bij zijn aanvraag verklaart hij drukker te zijn, geen anarchist en ook geen polygamist. Hij moet afzien van de trouw aan Nicholas II, Emperor of all the Russians. Isidore trouwde op 8 november 1922 in Manhattan met Dorothy 'Dora' Katz (geboren op 13 juni 1899 en overleden op 2 maart 1997 in Miami, Florida). Zoon Allen Eager wordt op 10 januari 1927 geboren in New York City. In 1950 woonde de familie in de Bronx. In een volkstelling van 4 april 1950 staat Isidore Eager genoteerd als 'hotel owner'. Hij overleed op 7 april 1978 in Dade County, Miami Beach, Florida. Op 7 november 1968 werd Allen Eagers dochter Ominé geboren in Crewe, Virginia, de thuisstad van haar moeder Nancy L. Boisseau. Moeder en kind verhuisden dan naar Lake Tahoe waar Allen reeds verbleef. Ominé komt van een Tibetaans boeddhistisch mantra 'Om Mani Padme Hum', te begrijpen als 'ik eer de parel in de lotus'. Moeder Nancy studeerde in de jaren zestig oosterse religie en was dol op de mantra. Ze veranderde de spelling zodat mensen die naam konden uitspreken. Ominé's zuster werd geboren in 1970 in San Francisco Californië. Haar jongere broer Jacob werd geboren in 1972 in Miami, Florida. Eager was toen al getrouwd met Nancy. Dat gebeurde op 8 februari 1971 in Douglas, Nevada. Het huwelijk was van korte duur. De officiële scheiding werd op 27 september 1973 in Miami-Dade, Florida uitgesproken.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Muzikale loopbaan

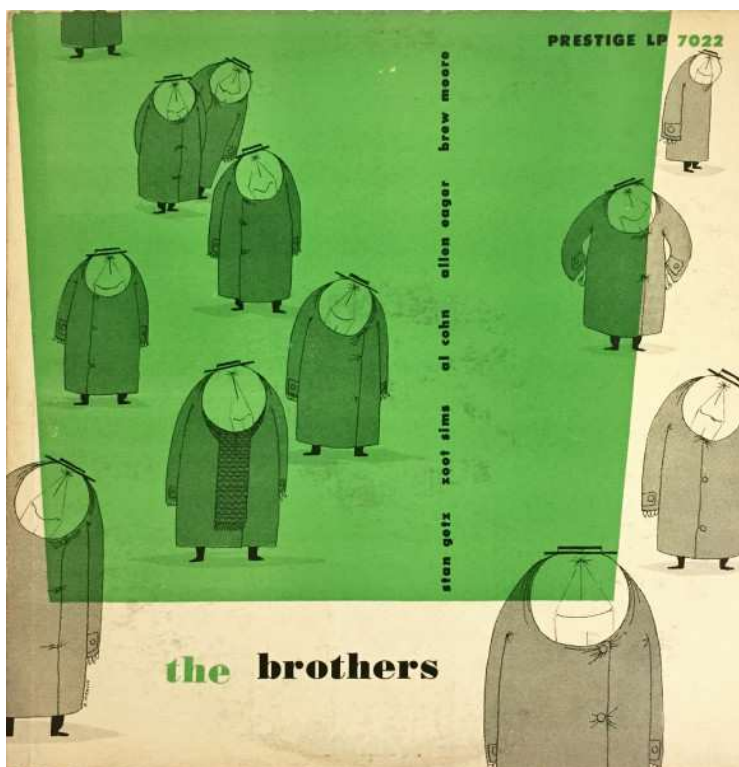
Eager speelde tenorsax en altsax. Hij was pionier van de bebop en nam de verslavingsgewoonten van beboppers uit de jaren veertig over. Hij groeide op in de Bronx. Hij kon al lezen op zijn derde. Van zijn moeder leerde hij autorijden op zijn negende. In het geniep had hij al met een lichte vrachtwagen rondgereden op het domein van zijn ouders. Die exploiteerden in de Catskills Mountains een hotel als 'The Eager Rose Garden' (in het zuidoosten van de staat New York). Isidore Eager nodigde daar muzikanten uit: Charlie Parker, Miles Davis en Red Rodney komen er luisteren naar Dave Taras, 'the King of Klezmer', ook 'the Jewish Benny Goodman' genoemd.

Op zijn dertiende studeerde Eager klarinet bij David Weber (1913-2006) van de New York Philharmonic. Eager neemt verder lessen bij Dave Pell (1925-2017), klarinettist, hobospeler en tenorsaxofonist. Pell was een groot liefhebber van Lester Young, de 'Prez' (1), en had Lesters Dolnet saxofoon, gebouwd in 1953 in Parijs, in zijn bezit (2). Hij had die via Lesters broer Lee (1917-2008), tevens zijn golfvriend, verkregen.

In 1943, op zijn zestiende, vindt Eager werk bij het orkest van Bobby Sherwood (het orkest had in 1946 een hit met 'Sherwood's Forrest'). Andere werkgevers waren Sonny Dunham, Shorty Sherock en Hal McIntyre. Piepjong mag Eager op auditie bij orkestleider Woody Herman. Hij werd voldoende bekwaam geacht om meteen mee te reizen naar Los Angeles. "Woody zou me normaal gezien niet aangenomen hebben, want ik kon niet goed muziek lezen en kende nog niet veel", zou Eager later zeggen (3). Heel wat muzikanten moesten echter in dienst vanwege de Tweede Wereldoorlog, zodat er veel openstaande betrekkingen waren. Zo kwam ook saxofonist Stan Getz als jonge knaap bij Jack Teagarden en trompettist Conte Candoli bij Woody Herman's First Herd om vaste orkestleden te vervangen.

Allen Eager maakte zijn eerste plaatopname in 1943. Navolgend zal ik zijn discografie in blauw door de tekst weven. Mijn discografische notities wijken soms af van die van beroemde discografen als Brian Rust (1922-2011), Michel Ruppli (°1934), Tom Lord (°1940), Michael Cuscuna (1948-2024), Jan Evensmo (1939-2024) en uit Mechelen Walter Bruyninckx (°1932).

vervolg in de rechterkolom...

Samen met de saxofonisten Stan Getz, Zoot Sims, Al Cohn en Brew Moore maakte Allen Eager tussen 1949 en 1952 diverse opnames. Prestige zette ze in 1956 op een verzamelalbum onder de titel 'The Brothers'.

- 1 Opnamen van 8 en 17 november 1943 van Woody Herman And His Orchestra in New York, met Ben Webster, voor Decca. Ook op Mosaic Records MD7-267;
- 2 Op 16 december 1943, Hal McIntyre and His Orchestra, AFRS 233, Radioshow for War Workers at Atlantic Steel, in Denver, Colorado (Sunbeam 228);
- 3 Op 8 januari 1944, Woody Herman Orchestra, bezetting ongeveer zoals november 1943;
- 4 In maart 1944, Hal McIntyre, One Night Stand, Hollywood Palladium, Hollywood, CA.

Net achttien jaar oud wordt Allen Eager op 15 januari 1945 opgeroepen voor zijn militaire dienst. Hij verbleef op 9009 Wonderland Avenue, Los Angeles. Eager bleef twee jaar in Californië. In Club Hangover (San Francisco) verving hij saxofonist Zoot Sims toen die ook naar het leger moest. Big Sid Catlett was daar de drummer. Eager bleef vier maanden in de Hangover. Ook werkte hij in die tijd een enkele keer bij de orkesten van Tommy Dorsey (1905-1956) en Johnny Bothwell (1919-1995).

- 5 In september en oktober 1945, ook in 1946, opnamen met orkest van Johnny Bothwell, met Ray Nance, Harry Carney, Shelly Manne (Signature, V-Disc 643, Hep 54).

Na zijn terugkeer in New York meldt Eager zich in de 52nd Street in Manhattan. Hij treedt op met de pianisten George Wallington en Al Haig, de bassist Curley Russell en de drummers Stan Levey en Max Roach. Eager speelde in de Three Deuces in een kwartet met pianist Ed Finckel, bassist Bob Carter en drummer Shelly Manne. Jazz DJ 'Symphony Sid' Torin praatte die boel aan elkaar. Billie Holiday kwam met haar hond Mister luisteren en vond Eager super omdat hij klonk als haar kompaan Lester Young.

vervolg op de volgende pagina linksboven...

6 Op 27 februari 1946 organiseert Leonard Feather opnamen voor Coleman Hawkins 52nd Street All Stars, met Shelly Manne. Enkele dagen later ging Manne voor Stan Kenton werken. Eager speelt een tenorsolo op 'Allen's alley', nummer soms toegeschreven aan Denzil Best (Victor 40-0133-B, Classics 984);

7 Op 22 maart 1946 neemt Eager zijn eerste plaat op als leider. Hij regelde een kwartet met pianist Bud Powell, maar die daagde niet op. Ed Finckel vervangt hem. Bassist is Robert Kahakalao (1922-1993), eenvoudiger is zijn naam Bob Carter. Max Roach speelt drums (Savoy);

8 Op 17 juni 1946 is het Jazz At The Philharmonic-pakket in Carnegie Hall, NYC. Norman Granz nodigde topmuzikanten uit om op tournee te gaan. Die dag waren dat Dizzy Gillespie, J.J. Johnson, Illinois Jacquet en Eager speelt op 'Blues' (Second B Flat Blues) (Verve);

X Ik vond geen bevestiging van een 'Air mail special' van een Teddy Wilson Octet met Eager, Buck Clayton, Bill DeArango, versie van 7 september 1946;

9 Op 30 november 1946, Wynonie Harris All Stars, met Tab Smith, Joe Newman, Bill Doggett, Leonard Feather, Mary Osborne (Classics 1013);

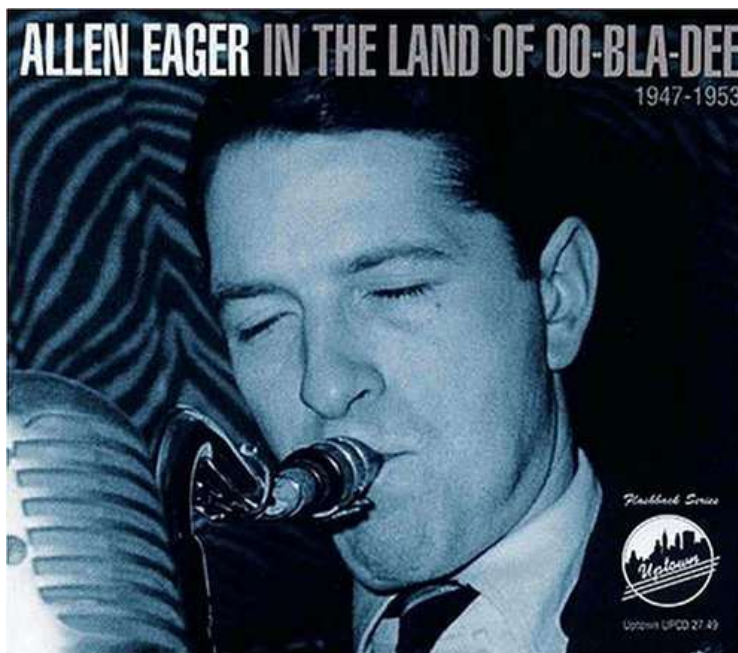
10 In 1946, Buddy Rich, radio-opnamen met weinig informatie (First Heard FHR 5);

11 Op 22 januari 1947, Teddy Reig's All Stars, met Kai Winding, Marty Napoleon, Shelly Manne, deze laatste drie waren toen leden bij Stan Kenton (Savoy). (Trombonist Kai Winding (1922-1983) werd geboren in Aarhus, Denemarken en kwam met zijn ouders in 1934 naar de VS);

12 Op 29 januari 1947, Red Rodney's Be-Boppers, Rodney (trompet), Serge Chaloff (baritonsax), voor Harry Lim's Keynote label (Keynote 670). Te vinden op 'The Complete Small Group Bop Sessions', een Chaloff compilatie van het Andorraans platenlabel JazzFactory (JF 22807).

Allen Eager was in deze tijd ook te vinden in Don Jose's Studio aan de West 49th Street, New York. Publiek was daarbij niet welkom. Eager musicceerde er met Zoot Sims en Gerry Mulligan, die toen woonde in Central Park West. De introverte trompettist Jerry Lloyd was er ook bij. Hij eindigde als taximan.

13 In april 1947 tot 1953, Allen Eager, 'In The Land Of Oo-Bla-Dee', een collectie met private 1947-opnamen in de fotostudio van Milton H. Greene, een TV-opname van 1 april 1949 en een opname uit de Hi-Hat, met Charlie Parker, Serge Chaloff, Bud Powell (Uptown 27-49).
vervolg in de rechterkolom...

Allen Eager: 'In The Land Of Oo-Bla-Dee'.

14 Op 11 april 1947, Buddy Rich Big Band, 18 minder bekende musici – met Eager op het voorplan in 'Nellie's Nightmare' en 'Daily Double' (Hep 12, Classics 1099);

15 Op 12 april 1947, Fats Navarro and Allen Eager, Saturday Night Swing Session, in de WNEW Studios, NY, met Charlie Ventura, Buddy Rich (OJC 1915);

16 In juli 1947, Joe Turner en Wynonie Harris, met Joe Newman, Tab Smith, Bill Doggett, Mary Osborne – twijfelachtig of Eager hierbij is (Imperial 1561431, Aladdin 3036, Classics 1013);

17 Op 15 juli 1947, Allen Eager With The Be-Bop Boys, debuteert van Terry Gibbs op plaat, Duke Jordan, Curley Russell, Max Roach, behoren tot Eagers beste opnamen (Savoy 9015-9025);

18 Herfst 1947, zangeres Kay Penton with Tadd Dameron Group (V-Disc 794, Classics 1106);

19 In oktober 1947, Buddy Rich Orchestra, AFPS Magic Carpet, uitzendingen door de 'Armed Forces Radio Service', bij de terugkeer van de militairen uit de oorlog (First Head FHR 27);

20 Op 6 november 1947, Allen Eager Quintet, met Doug Mettome (trompet), George Wallington (piano), Leonard Gaskin (bas), Stan Levey (drums) (Savoy);

21 Op 8 november 1947, Barry Ulanov and his All Star Metronome Jazzmen, 'Bands For Bonds', WOR Radio, met Fats Navarro, Charlie Parker, Lennie Tristano, Billy Bauer, Tommy Potter, Buddy Rich, Sarah Vaughan (Spotlite 108).

William P. Gottlieb fotografeerde Eager toen die in mei 1947 aan het werk was in de Arcadia Ballroom, NY. Eager wordt hier later opgevolgd door Al Cohn. Eind jaren veertig woonde Eager samen met Fats Navarro in de flat van trompettist Benny Harris in de Bronx. Hij speelde in die jaren dikwijls met Charlie Parker in de Open Door in Greenwich Village (ook in 1954). Het moet in april 1948 geweest zijn dat Miles Davis een week optrad in het Apollo Theatre met een groep All Stars: Kai Winding, Milt Jackson, Tadd Dameron, Curley Russell, Max Roach, zanger Earl Coleman en Allen Eager.

22 In mei 1948, Dave Lambert en Buddy Stewart, beiden vocalisten, met zangeres Blossom Dearie, Al Haig is er ook bij (Mainstream 364, Spotlite 140);

vervolg op de volgende pagina linksboven...

23 Zomer 1948, Allen Eager Quartet, Al Haig, Clyde Lombardi, Charlie Perry (Spotlite 140)

In 1948 openden Ralph Watkins en Morris Levy een kippenrestaurant, de Royal Chicken Roost. Maandag was de sluitingsdag en er werd jazz geprogrammeerd met Miles Davis, Charlie Parker, Fats Navarro, Dexter Gordon, Tadd Dameron en Max Roach. Dit was zo'n succes dat na enige tijd elke dag live jazz was te horen. 'Chicken' verdween uit de naam, die gewoon Royal Roost werd. Tadd Dameron speelde wel 39 weken in de Roost. Partner Morris Levy opende in december 1949 de Birdland.

24 Op 28 augustus en 4 september 1948, Fats Navarro en het Tadd Dameron Quintet in de Royal Roost. Opnamen uitgebracht als de 'Royal Roost Sessions 1948' (Fresh Sound 171);

25 Op 13 september 1948, Tadd Dameron Sextet/Septet, Apex Studios, NYC, The Fabulous Fats Navarro, Volume 2 (Blue Note 1532). 'The Fats Navarro Story' staat op de 4-cd box Proper 1011;

26 In de Royal Roost, 1948, op 2, 9, 16, 23 en 30 oktober, 6 en 13 november, Tadd Dameron, met Kai Winding, Wardell Gray, Curley Russell, Kenny Clarke (Classics 1106, Spotlite 111, Fresh Sound 171) – met het nummer 'Eb-pob' of omgekeerd 'Be-bop'.

Op 10 oktober 1948 presenteerde manager Monte Kay 'Symphony Sid's 'Bop' Concert in de Royal Roost, 'the house that bop built'. Met de tenorsaxofonisten Dexter Gordon, James Moody en Eager.

27 Op 25 oktober 1948, Earl Coleman and Linton Garner's All Stars – pianist Linton Garner (1915-2003) is de broer van Erroll. Kenny Clarke is de drummer (Atlantic 872);

28 Op 21 november 1948, Stan Getz Octet, met Stan Getz, Al Haig, Jimmy Raney, Clyde Lombardi, Charlie Perry (Spotlite 140, Classics 1126);

29 Op 27 november 1948 is Lester Young met zijn orkest in de Royal Roost. Met Allen Eager erbij zijn dat twee tenorsaxofonisten om zangeres Ella Fitzgerald te begeleiden. Ella is ook present met een kwintet met Kai Winding, Allen Eager, Hank Jones, Ray Brown en Charlie Smith (ESP 3017, Cool N'Blue 112);

30 Op 1 april 1949 is Allen Eager in de CBS-TV studios in New York met manager-pianist Mike Coluccio, eventueel Ed-die Safranski (bas) en Buddy Rich (drums) (Uptown 27.49);

31 Op 8 april 1949: Stan Getz and his Four Brothers, Zoot Sims, Al Cohn, vervolg in de rechterkolom...

Allen Eager in de band van Buddy Rich (1947).
(Foto: William P. Gottlieb)

Allen Eager, Brew Moore met Walter Bishop, Gene Ramey, Charlie Perry (Prestige 7022, OJC 008-2, Classics 1126). Oorspronkelijk waren de Four Brothers Stan Getz, Zoot Sims, Herbie Steward en Serge Chaloff. Zij vormden in 1948 de saxsectie bij Woody Herman.

32 Op 27 augustus 1951: 'Mulligan Plays Mulligan' met de Gerry Mulligan New Stars of The New Sounds, Mulligan's vriendin Gail Madden speelt maracas (Prestige PRLP 120, OJC-003);

33 Op 6 oktober 1951: Terry Gibbs All Stars in de Birdland, NY, concert uitgebracht als 'Swingin' With Allen Eager', met Phil Urso, Harry Biss, op 13 oktober zelfde groep maar gitarist Mundell Lowe (1922-2017) is toegevoegd (Marshmallow 102);

34 Op 11 juli 1952: het Terry Gibbs Orchestra, nu met Howard McGhee, Kai Winding, Eager, Horace Silver en Billy Taylor, in de Pythian Temple, NY. Terzijde, in deze Pythian Temple werd op 12 april 1954 'Rock Around The Clock' opgenomen door Bill Haley and his Comets (Decca);

35 Op 1 februari 1953: Allen Eager Quartet met pianist Dick Twardzik concerteert in de Hi-Hat in Boston (Uptown 27.49, Giant Steps 023);

36 Op 21 februari 1953: Miles Davis All Stars zijn deelnemers aan een jamsession in het Howard Theatre, Washington, DC: Miles Davis, Eager, Max Roach – 'A night in Tunisia' als bonus track te vinden op 'The Unissued Cafe Bohemia Broadcasts' (Domino 891221).

Erik Carrette (wordt vervolgd in Jazzfilts 439)

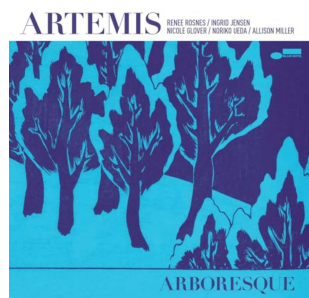
voetnoot 1: Paul Quinichette (1916-1983) was een knappe volger van Lester. Hij wordt de 'Vice Prez' genoemd.

Voetnoot 2: Pell vertelde in 2009 een komische anekdote aan Marc Myers over Lester Young. Een fan vraagt Lester hoe het komt dat hij zo goed speelt terwijl hij dronken lijkt. Zegt Lester: 'I'm drunk all the time'. Vraagt de jazzfan: 'How do you sound sober? – 'I don't know. I've never been sober. This is my normal thing. I drink and I feel right'.

Voetnoot 3: In die tijd sprak Eager Ben Webster eens aan toen die in New York optrad met Duke Ellington. "Man, you are my favorite saxophonist. Could you give me some lessons?". Eager zoekt Webster op in Harlem, hij woonde in een kamer boven Minton's. Eager was trots dat hij daar 'Cotton Tail' kon uitvoeren in de versie van Webster bij Duke Ellington van 4 mei 1940. Vol vertrouwen doceerde Webster Eager wat tenorsaxkunstgrepen. Jaren later kwam hij op bezoek naar The Three Deuces en luissterde naar Eager. "You've find a new idol in Lester Young", aldus Webster.

JAZZWEEK TOP DRIE

21 april 2025

1 Artemis

Arboresque
(Blue Note)

2 Jeremy Pelt

Woven
(HighNote)

3 Yellowjackets

Fasten Up
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

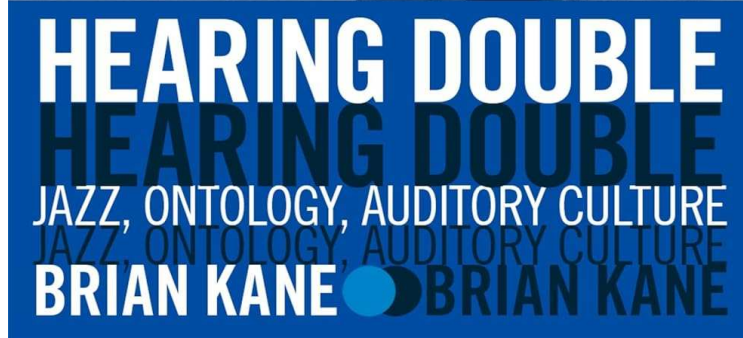
JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

ia77

JazzFlits

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ OP PAPIER

Tien lezenswaardige boeken over jazz

April is Jazz Appreciation Month in de VS. In het kader daarvan publiceerde de website blog.oup.com een lijst van tien lezenswaardige boeken over jazz die bij de Oxford University Press zijn verschenen. Dit zijn ze:

1. Stomp Off, Let's Go
Ricky Riccardi (over Louis Armstrong)
2. SamBop NYC
Marc Gidal (over de mix van Braziliaanse muziek en jazz)
3. The Classroom Guide to Jazz Improvisation
John McNeil, Ryan Nielsen (studieboek)
4. The History of Jazz
Ted Gioia
5. Chasin' the Sound
Brian Levy, Keith Waters (studieboek)
6. Rhythm Man
Stephanie Stein Crease (over Chick Webb)
7. **Hearing Double**
Brian Kane (studieboek)
8. The Gerry Mulligan 1950s Quartets
Alyn Shipton
9. Rabbit's Blues
Con Chapman (over Johnny Hodges)
10. Sportin' Life
Brian Harker (over John W. Bubbles)

Meer info over de boeken: <https://tinyurl.com/49yjr9wy>